

PT 8165

.R5 N8

LIBRARY OF CONGRESS

00003090759

NYERE DIGTE 432

AF

CHRISTIAN RICHARDT.

FEMTE OPLAG.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL).

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1875.

PT 8165
RS N 8

D2118
'01

RECEIVED

NOV 10 1901

INDHOLD.

I. Fra Rejsen.	Side
Sophia-Moskeen	3
Ved det døde Hav	6
I Nazareth	8
Thabor	11
Hjemvee	14
Santa Rosalia	17
Til Madonna	24
En Munk	28
Julen i Rom	31
Et romersk Æsel	33
Tyrkisk Justits	35
Telegraphen over St. Gotthard	40
II. Blandede Digte.	
Studereliv	47
Ved Indvielsen af Studenterforenings-Bygningen . .	49
Studenter-Jubilæum	57
For Qvinden	59
Efter Upsalatoget	61
Til J. P. E. Hartmann	63
Til Georg Forchhammer	69
Naturforskningen	71
Ved en Skolehøjtid	73
† Carl Johannes Nissen	77
† Marie Brøndsted	79
Ved Skovcapellets Indvielse	81
Søndagmorgen	84
Solen og Jorden	85
Det Onde	89
Den yderste Dag	90

	Side
Øjeblikket	94
Til en norsk Gut	96
Philosophen og hans Søn	99
To i Baaden	102
Texter:	
1. I Maj	104
2. Tilfods	105
3. Den vilde Rosenbusk	106
4. Menuetten	107
5. I Gadedøren	109
Virtuos og Publikum	111
Ved Havnen	113
Danmark	115
Kongens Skaal	116
Ved Kongens Hjemkomst fra sin Sommerrejse	118
Ved Prindsesse Alexandras Afrejse	120
Frederiksborg	122

III. Et Aar.

Til Frederik den Syvendes Minde	127
Mørke	132
Godt Mod	133
Dannevirkes Rømning	136
Til Kamp	138
Krig og Fred	140
Slesvigs Besættelse	142
I Nød og Fare	144
Ved Foraarets Komme	148
Kampen ved Helgoland	149
Før Hæren og Flaaden	151
Efter Tabet af Als	153
Sørgetoner	155
De Saarede	156
Til de Faldnes Efterladte	158
Ved Løvfald	162

I.

FRA REJSEN.

Sophia-Moskeen.

Halv gjemt bag Gravkapeller, Kræmmerbure,
Lig Egestammen mellem Krat og Kravl,
Sig løfte tungt Moskeens gamle Mure,
Med Stræbepillers Værn mod Tidens Fure,
Med brede graaligrøde Marmortavl;
Men højt mod Himlens Blaa fra hver en Gavl
Opstige Minareterne de ranke,
Som mod Guds Throne Hjertets stille Tanke.

Derinde flokke sig til fromme Bønner,
Paa Maatten, over Marmorgulvet spændt,
Prophetens brune, turbanklædte Sønner;
Og under Hvalvet hen en Mumlen dønner,
Mens hvert et Aasyn er mod Mekka vendt;
Og med Koranens Forskrift nøje kjendt,
De toe sig, bøje sig, til Jorden falde,
Ret som et Vindpust svajede dem Alle.

Men, vandrer Øjet om, med Straalen følger
 Op over Silkehang og Søjlehal,
 Ja som fra Havsens Bund til Kuplens Bølger,
 Til disse Hvalv, hvis Støttepunkt sig dølger, —
 Og atter sænker sig med Buens Fald:
 Da skimter du bag Kalkens tynde Skal,
 Tæt under Bedenischens glatte Karme
 En Christus-Skikkelse med aabne Arme.

Der staar han, Hyrden! paa sin Hjord han kalder,
 Thi dette Tempel, det har ham hørt til;
 Et Kors har blinket over disse Haller,
 En Psalme brust fra disse gyldne Traller,
 Og denne Altartomt har havt sin Ild;
 Her, hvor en Dervischs Klage fraader vild,
 Her svang Chrysostomos sin stærke Svøbe,
 Og her lod Nordens Væringer sig døbe.

Men Løgn skød op bag disse Mure stærke,
 Om Kejserkirkens møre Helgenbeen;
 Og Lasten bolede med Korsets Mærke,
 Og ingen Sang af Troens Morgenlærke
 Sig løfted over Hellas' Tempelsteen;
 Det var som disse Søjler fra Athen
 Kun svampet Viisdom frem paa Læben kaldte,
 Saa Christus taug, og kun „Sophia“ talte.

Og derfor maatte Kalkekosten væde
Det pestbefængte, døde Marmorbrud,
Og Mahmuds Ganger Kirkegulvet træde,
Og toes i Blod et smittet Altarklæde,
Og hvert et Afgudsbilled kastes ud;
„Slet ingen Gud der er foruden Gud!“
Den Lovsang maatte frem i disse Haller;
Men hist i Choret Christus staar og kalder.

Ved det døde Hav.

Du døde Hav, hvi vinker du
Som Løn paa Dagens Møje?
Hvi kalder du, hvi blinker du
Som Ørkenlandets Øje?
Hvormange Kilder du har slugt,
Og om du blaaner nok saa smukt,
Du er dog Sodoms beeske Frugt,
Som Ganen ej kan døje.

Den lyse Himmel taager du
Bag dine Fjelde vilde,
Kun Salt og Svovel koger du,
Og dræber Dalens Kilde;
Saa Blomsten flyr dit golde Sand,
Saa Fisken daaner i din Strand,
Saa mødig Ganger ved dit Vand
Sin Tørst tør ikke stille.

Og dybt paa denne Kjedels Bund
 Sig Sodoms Grave dølge,
 Der fløjter ingen Fuglemund
 Med Vemodssuk i Følge ;
 Lig de Fordømtes Taareflod,
 Kun født af Rædsel, ej af Bod,
 Gaar over Graven tung og mod
 Den bittersalte Bølge.

O Verdens svigefulde Lyst,
 Hvad Attraa end du vækker,
 Du ligner denne falske Kyst
 Og som dens Vande gjækker!
 Et Skjær af Himlen laaner du,
 Men kun i Frastand blaaner du:
 Den der vil lædskes haaner du,
 Og Beeskhed kun ham rækker.

Farvel, Farvel du døde Hav,
 Saa skjønt, saa taust, saa øde, —
 Er jeg som du en kalket Grav,
 Behold saa du det Døde!
 Hist under Moabs Fjeldekam
 Alt vinker Jordans Døbedam,
 Der skal min Længsel finde ham,
 Hvis Bad kan igjenføde.

I Nazareth.

Mellem disse grønne Høje
Vogted ham hans Moders Øje,
Traadte han sin Barnesko;
Gik med Kvinderne til Brønden,
Slumred ind ved Bækkens Nynnen
Hvor de høje Palmer gro.

Og naar Thabors Eg var fældet,
Gik med Joseph han paa Fjeldet
Til den faldne Kæmpeslægt;
Saae med Ynk de grønne Grene
Tørne mod de skarpe Stene,
Vilde gjerne Saaret lægt.

Og naar Hjordens Faar og Geder
Søgte til de stejle Steder,
Har han fulgt dem ogsaa did;
Tidt paa Tornebuskens Tænder
Har han saaret sine Hænder,
For at fri det lille Kid.

Har han leget? hvorfor ikke!
Leget under Hyrdens Blikke,
Tegnet Zions Mur i Sand,
Og i Figentræets Skygge
Lært af Spaanerne at bygge
Tempelbuer med Forstand.

Bjerget, om hvis grønne Sider
Karavanen langsomt glider,
Svinder, dukker frem paany:
Det har sikkert seet ham vandre
Med Maria, med de Andre
Paa Besøg i Kana By.

Da har ofte han sig bukket
Og af Markens Liljer plukket,
Og sin kjære Moder bragt
Grønt af Vaarens Førstegrøde
Og Granatens luerøde
Morgenfriske Blomsterpragt.

Og ved Aftentid fra Brinken
Har hun viist ham Havets Blinken
Fjernt i Karmelbjergets Læ,
Karmel, i hvis Egesale
For Elias' Tordentale
Folk og Konge sank i Knæ.

Men naar Dagens Fakkellukkes,
Og det trætte Øje lukkes,
Og han slumrer paa sit Straa:
Flokke sig ad tusind Veje
Til en Vagt om Jesu Leje
Vingedede Guds Engle smaa.

Da sig Himlen højt oplader,
Og han løftes til sin Fader
Og han seer sin Guddomsmagt;
Dog mod Tømmermandens Hytte
Vil han Himlens Sale bytte,
Til hans Gjerning er fuldbragt.

Og Marias Hjerte banker,
Og med underlige Tanker
Staar hun hos sin lille Søn;
Solen stiger, Alt er rede;
Og hun hører Barnet bede,
Ham som er Alverdens Bøn.

Thabor.

Paa Esdralonsletten, hvor Vaaren holder Fest,
 Hvor Beduinen flakker paa sin flyvende Hest,
 Hvor Teltlejren flytter sig saa hist og saa her:
 Der maalte Bonaparte med Tyrken sit Sværd.

Men som en hellig Hymne over Verdensaadens
Larm,
 Løfter sig i Øst over Sletten saa varm
 Thabor, i et Skyslørs festlige Skrud,
 Med Myrther i Sløret, skjøn som en Brud.

Mellem Eg og Terebinthe vinder sig en Sti,
 Raaen i Skoven min Fod kom forbi,
 Slynggrøntet bobler af hver Rift, om hver Rand,
 Turtelduen kurrer; det er Sulamiths Land.

Og fra Toppen — I Navne, som aldrig vil dø!
 Libanon hist, her Genezareth Sø!
 Endor og Nain i Bjergenes Ly!
 Minder fra Israel, gamle og ny.

Dejlige Bjerg, du skjønneste jeg veed,
 Skyggende Løvsal ved Ørkenens Bred!
 Er du mod Libanons Fjeld kun en Dværg,
 Dig kalder Sagnet Forklarelsens Bjerg.

Var det vel her, Han ene med de Tre
 Saaes i en Glands som af solbelyst Snee?
 Var det vel her, hans trofaste Svend
 Vilde bygge Hytter for Herren og hans Mænd?

Fredsæle Fjeld, dit Navn er du værd,
 Men Forklarelsens Bjerg, det er ikke blot her:
 Ud er det flyttet i Verden saa vid,
 Den Tro som flytter Bjerger, har flyttet dig did.

Overalt hvor et Fadervor bedes iløn,
 Overalt hvor der troes paa Guds eenbaarne Søn,
 Overalt hvor der bygges ham Hytter paa Jord,
 Grønnes et Thabor for Hver, som tror.

Engang, naar i Døden det isner mit Blod,
Thabor, da flyt dig, giv Fæste for min Fod!
Løft mig igjen over Storskoven op,
Og lad mig skue ud fra din hellige Top!

Og truer mig Endor med Samuels Røst,
Og maner af Dybet min lønlige Brøst,
Vis mig da Nain og Genezareth Sø!
Vis mig min Frelser, hos Ham tør jeg dø.

Hjemvee.

Aftenvind, med dine svale,
Vædesvangre, friske Pust,
Naar igjen fra Sarons Dale
Hjem du vender, sødt berust,
Tag en Hilsen med i Følge
Over Middelhavets Bølge!

Dejligt er der vist derhjemme;
Nu er Vaarens Under skeet,
Nu har Skoven faaet Stemme,
Nu er Blomstersengen redt!
Mon endnu en Anemone
Blaaner under Bøgens Krone?

Her er Sletterne forbrændte,
Her er ingen løvrig Hal;
Blomster vel, men ej de kjendte,

Ingen duftende Konval!
Syner, underfulde, skjønne!
Kupler! ak, men ej de grønne!

Stjerner, hulde Trøsterinder,
Venner i det fjerne Land!
Samme Straalekrands I binder
Her som over Danmarks Strand!
Samme Billedskrift I tegne,
Den, at Gud er allevegne.

Derfor under Østens Palme,
Paa Judæas Tempelgrund,
Synger jeg den samme Psalme,
Som jeg sang ved Øresund;
Nynner den med eensom Stemme,
Men saa varmt som ej derhjemme.

Hjemvee drev mig jo herover
Fra det fjerne Moderhjem
Hjemvee efter Jordans Vover,
Zions Høj og Bethlehem!
Tør jeg her saa sønligt sørge,
Og om Bøgelunden spørge?

Sønligt, sønligt vil jeg sørge,
Men som den fortabte Søn!
Og om Faderhuset spørge,
Som jeg har forbrudt iløn,
Det, hvis Glands kan Taarer tørre,
Det som end har aabne Dørre,
Naar jeg banker med en Bøn.

Santa Rosalia.

I sin Grotte højt paa Fjeldet,
I det hvide Marmor skaaret,
Slumrer Helgenindens Billed
Med en Rosenkrands oø Haaret:
Gjennem Sarkophagens Gittre
Fakkellysets Bølger zittre,
Og det synes som hun lever,
Som om Barmen tyst sig hæver.

Dog hun hører ikke Draaben,
Som fra Klippeloftet falder,
Hører ikke Nordenvinden,
Som ad Uvejrsfuglen kalder;
Men et Suk kan hende røre,
Taarens Falden kan hun høre,
Og om hendes Magt og Vælde
Krandt og Tavle højt fortælle.

Kongedatter fra Palermo!
Hvordan lærte du at bytte
Søjlehallen, Silkekaaben
Med en Eneboers Hytte?
Saae du ikke Livet gløde
Lig Orangerne de røde,
Og som Drueblodet skumme
Over Dalens Gyldenkumme!

Sang ej Elskovsfuglen for dig
Under Mandeltræets Grene,
Var dit unge Jomfruhjerte
Altid med sig selv alene?
Vinked ingen Ridders Øje
Meer end Stjernen i det Høje?
Bandt du aldrig op din Tanke
Som en Vingaardsmø sin Ranke!

Møen bandt; men Kongen løste.
„Ingen Ridder tør dig eje,
Mod Palermos ædle Perle
Intet Riddersværd kan veje!
Kun en Kongesøn tør favne
Dig, en Blomsterdronnings Navne;
Kun en Kongesøn dig fæste,
Kun den rigeste, den bedste!“

„Skal en Kongesøn mig eje,
 Giv mig da til ham, som fødtes
 I en Stald og hos en Krybbe,
 Dengang Jord og Himmel mødtes!
 Ham min Brudekrands jeg rækker,
 Og hos ham jeg Kronen lægger;
 Kun en Kongesøn mig fæste,
 Kun den rigeste, den bedste!“

— Ej hun offerer sine Lokker
 Som en klosterviet Nonne,
 Knæler ikke lange Timer
 For den malede Madonna:
 Klostertag blev hver en Hytte,
 Hvor en Stodder vilde lytte
 Til en Kongedatters Tale
 Om sin Brudgoms gyldne Sale.

Fiskerfolket hun fortæller,
 Fra en fattig Skudes Fjæle,
 Om en solbrændt Fiskerskare,
 Som fik Magt at fange Sjæle;
 For en Mø hun reder Tenen,
 Sidder hos paa Tærskelstenen,
 Tørrer hendes Øjne vaade,
 Reder Hjertets skjulte Traade.

Vingaardsmanden fromt hun minder
Om den rette Vingaardsejer,
Om en Høst, hvor vi er Druer,
Og hvor Kjærligheden vejer;
Den Bedragne som en Søster
Med et evigt Haab hun trøster;
Ingen Angrende hun dømmes,
Ingen Stakkel hun forsømmer.

Først ved Kveld, naar sortblaa Skygger
Over Bjergene sig brede,
Vandrer hun de stejle Stier
Til sin høje Klipperede;
Og hvor Cactushækken slipper,
Hvor kun Geden varligt tripper,
Fjernt hun hører Bølgen larme,
Vriste sig af Klippens Arme.

Da som en Convolvus Blade
Folde sig ved Aftentide,
Fromt hun folder sine Hænder
Til en Bøn for dem der lide;
Takker ham, der som en Fader
Liljen klæder, Fuglen mader;
Selv en Fugl og selv en Lilje
Ham hun rækker al sin Vilje.

Og hun slumrer sødt og stille
Paa sin haarde Sengemaatte,
Medens længstforsvundne Syner
Dæmre i den dunkle Grotte;
Først i Søvnens dybe Dvale
Skuer hun Palermos Sale,
Favner Søjlerne de ranke,
Klapper Marmorløvens Manke;

Seer igjen sit Hjertes Ridder;
Nu i Kamp mod Saracenen!
Seer igjen sin høje Fader,
Ham alt dækker Marmelstenen;
Men med hver en Nat der rinder
Blegne hendes Ungdoms Minder;
Englesyner hende kalde,
Hendes Tanke favner Alle.

Saadan i den hede Sommer;
Saa naar Palmeviften fryser.
Alt fra Haarets Flod, den sorte,
Mangen Sølvstribe lyser.
Hjertets Guld er lige lødig,
Ak men Foden er saa mødig;
Og idag den fromme Kvinde
Knap til Grotten frem kan vinde.

Stormen løser hendes Lokker,
Havet stønner i sin Vrede,
Højt tilmaals om Klipperevet
Sprøjte Bølgerne dernede;
Og saa hvid som Skummets Fraade
Segner hun i Nød og Vaade;
Hun har Ingen hun kan kalde,
Hun som havde Hjælp for Alle.

Stryger da paa vaade Vinger
Over hende hen en Maage,
Stænker hendes blege Kinder,
Dugger hendes Øjenlaage;
Og hun vaagner af sin Dvale
Paa den øde Klippesvale,
Og ved Aftenrødens Luer
Over Havet ud hun skuer.

See da dæmrer i det Fjerne,
Vildt af Nordenvinden jaget,
Først et Fnug og saa en Svane,
Saa et Skib med Kors i Flaget;
Ak, og nu mod blinde Banker
Tumler det med brystne Planker,
Og et Skrig, som Hjertet skjærer,
Stormens Hyl mod Fjeldet bærer.

Da forglemmer hun sin Vaande,
Og med Livets sidste Varme
Beder hun af Troens Styrke;
Spar o Herre, spar de Arme!
Synker saa mod Klippegrunden
Med en Engels Smil om Munden,
Slumrer ind saa længselstillet
Som det hvide Marmorbilled.

— Morgendagen Alt er stille;
Havet nys et Kuld af Løver,
Knæler fromt ved Bjergets Fødder
Som en angergiven Røver.
Frommere med Taarer milde,
Knæler nu en Pilgrim stille,
Som af Synet overvældet,
For den Hellige paa Fjeldet:

En, som nys af Dybets Favntag
Frelstes ved en Bøn af hende,
En, som gjennem Helgenglandsen
Kan sin hvide Rose kjende!
Over Kjortlens grove Folder
Crucifixet fast hun holder,
Som om Læben vilde sige:
Tak den ene Naaderige!

Til Madonna.

Hjælp mig, Madonna,
Allerhelligste Mø,
Og vil du ikke,
Saa hjælp mig at dø!

Hans Blik var en Sol
Til at vaagne ved;
Hans Ord var et Nynn
Om Kjærlighed.

Og han stod ved min Dør
Saa kjæk og saa rank,
Og han gav mig en Sølvpil,
Maaneskinsblank;

Og alle de røde Roser,
Som over Gjærdet gaar,
Lagde han i mit Vindve
Eller vandt om mit Haar.

— Men i Søndags i Vignen,
Ved Fuldmaanens Glands,
Gik han mig forbi
Og tog Nina til Dands;

Han som aldrig sandsede
De andre Pigers Vej,
Han som aldrig dandsede
Med Andre end mig!

Hører Du, Madonna
I Kjærternes Glands:
Mig gik han forbi
Og tog hende til Dands!

Da greb jeg min Pil
Med en underlig Lyst,
Jage den vilde jeg
I hans troløse Bryst.

Ja hør mig, Madonna
Med de himmelske Blikke,
Dræbe ham vilde jeg —
Men jeg meente det ikke!

— Nu ligger Pilen
I den dybeste Brønd;
Men her i mit Hjerte
Den brænder iløn.

Tre Gange har jeg
Stængt ham min Dør,
Dog elsker jeg ham
Ligesaa højt som før.

O, send ham eudnu
En eneste Gang,
Da veed jeg nok To,
Der vil mødes i Sang;

Da veed jeg nok To,
Der vil kysSES iløn,
Som Orangerne kysSES
I Løvgangen grøn!

— Saa skal Du faa det Halsbaand,
Jeg har baaret saa tidt,
For dit er saa gammelt
Og det syner saa lidt;

Og alle de røde Roser,
Som over Gjærdet gaar,
Dem skal jeg bringe Dig
Og slaa om dit Haar!

Ja, søde Madonna
Med de himmelske Blikke,
Hvisk ham i Øret,
At jeg meente det ikke!

En Munk.

Min Celle gjenlød af Psalmesang,
 Nu brænder mit Blod derinde!
 Mit Klosters kjølige Søjlegang
 Kan ej min Længsel binde;
 Thi fra den Time, jeg hende saae,
 Er al den Syngen gaaet istaa,
 Som gik med Klosteruhret!
 Og Kilden hvisker om Fjeldets Luft,
 Og hvert et Blomsters krydrede Duft
 Lokker mig ud af Buret.

Jeg kan ikke bede min Rosenkrands,
 Kun Læben Perlerne følger;
 Og hende seer jeg i Kjertens Glands,
 Bag Virakskyernes Bølger;
 Med Tiggerposen jeg Mil paa Mil
 Gaar tilfjelds for at tigge et lønligt Smil,
 For en Sølvpils Glimt at fange;
 Og kaster jeg mig paa Lejet hen,
 Er Dødninghovedet mig en Ven —
 Men for mig selv er jeg bange.

O Moder, hvi bandt du et tolvvaars Barn
 Med Kirkens hellige Kjæde, —
 Mit Munkeløfte er nu det Garn,
 Som Djævlen holder mig rede!
 Jeg er ikke skabt til Helgen, jeg,
 De tusinde Tvivl fortære mig,
 Jeg tror ej Kirkens Propheter;
 Den fremmede Maler har gjort mig klog,
 Og selv har jeg læst i den hellige Bog:
 Hustru havde Sankt Peter!

Hvi tør jeg Ingen elske, jeg,
 Ingen liden Hytte mig bygge!
 Den fattigste Hyrde paa alfar Vej
 Tør kjende Kjærligheds Lykke;
 Tør sætte Bo i Campagnens Gruus
 Og med en Voxstilk til Brudeblus
 Favne sin brune Pige, —
 Trykke det lallende Barn til sit Bryst,
 Elske det op i Nød og Lyst,
 Den Lykke- Lykkelige!

Kunde jeg bytte min Klostergrav
 Mod en Gravruin paa Heden, —
 Med Krumstav bedre end Bispens Stav,
 Skulde jeg vogte Geden!

Var først Tarántelen fejet ud,
Saa flytted jeg ind med min unge Brud,
Som Vinden frisk tilmode;
En Smule Hvælving til Højenloft,
Lukket med Leer saa tæt som grovt,
Snart skulde vi Væggen sode!

En stumpet Bue til Vingaardsland,
En Lyngkrands om vor Frue, —
Vee mig! jeg er i Munkestand,
Tør aldrig fange min Due;
Vee mig, jeg træder paa Hængedynd!
O Synd I gjør, at I gjør til Synd,
Hvad af mit Bryst er vældet!
Nu kimer det første Bedeslag, —
Farvel min Kutte, mit Klostertag!
Saa heller Røver paa Fjeldet!

Julen i Rom.

(Ved Skandinavernes Julefest 1861.)

Den glade Tid kan Ingen af os glemme,
Da vi var Smaa, og der var Jul derhjemme,
Dengang vi sad i Mørke
Med Hjertet Hop i Hop,
Og angst af lutter Glæde
Saa Døren springe op,
Paradis! drømt saa mange Gange!
Skjønne Træ, Træ foruden Slange,
Juletræ!

Saa voxte vi — fra Nødder og fra Kager,
Men Lysten voxte efter andre Sager;
Den hele Verdens Rige
Blev os et Juletræ,
Med mange gyldne Frugter
I sine Grenes Læ!
Højt hang Rom som en dejlig Stjerne,
Plukke den vilde vi saa gjerne,
Plukke den.

Og videre vi fo'r i Verdens Rige,
Og Alpekongen laante os sin Stige,
Og Haanden ud vi rakte,
Og Roma kom vi nær,
Og Flitterguld var ikke
Dens farverige Skjær.
Oldtids Kraft tændte Straaleglandsen,
Sang og Kunst fletted sig i Krandsen,
Sang og Kunst!

Men selv mod Rom tør frit i Skranken træde
Hin Barndoms Lyst, hin hjemmefødte Glæde!
Den komme som en Granduft
Og give Sang vor Røst,
Den lægge som et Sneeblink
Om Laurens dunkle Bryst!
Her i Rom, her ved ponte molle,
Hjemlig Jul Nordens Sønner holde, —
Hjemlig Jul!

Et romersk Æsel.

I Orangelundens dæmrende Skygger
 Staar et graahærdet Æsel og tygger;
 Og han gnaver og gnaver og gnaver,
 Og falder saa imellem i Staver.

Det er fælt at skulle med Kaal til Rom,
 Herregud hvad man saa maa tradske om!
 Fra Bageren til Kræmmeren, fra Kræmmeren til
Bageren,

Og jeg skal nu altid være Drageren.
 Det er et Jav, hvormed Intet kan lignes,
 Og igaar skulde jeg ovenikjøbet velsignes:
 Det dejligste Grønfo'er fik jeg om Panden,
 Men det var for Øjet og ikke for Tanden;
 Munken det Skarn slog mig Vand i Næsen,
 Og Drengene lo ad mit gnavne Væsen,
 Men jeg var jo baade sulten og slunken —
 Jeg skal nok ved Lejlighed sparke Munken.

Og han tygger og tygger og tygger,
 Og faar filosofiske Nykker.

Eet er der, jeg altid speculerer paa,
 Det er det, hvordan man kunde slippe for at gaa,
 For det er saa behageligt at staa stille!
 Jeg kan huske, dengang jeg var ganske lille,
 Var jeg paa Ridt med en Fyr, som kom
 For at see, om der ogsaa var Æsler i Rom;
 Han paastod, at Jorden gaar virkelig rundt,
 Og ymtede Noget om Galilæi,
 Men Philosophi er min Herre et Fæ i;
 Og da jeg gjør Holdt og lytter og hører,
 — Jeg har altid havt ganske ualmindelige Ører —
 Slaar min Herre løs, og det gjorde ondt,
 Saa jeg tabte Contenancen,
 Og den fremmede Herre tabte Balancen.

Men det har jeg tænkt paa mange Gange,
 Især naar min Herre sulter og spæger mig.
 For hvis det er sandt, at Jorden bevæger sig,
 Saa kunde man jo staa ganske stille
 Og blot saa lempelig flytte Hovene,
 Og alligevel komme, hvorhen man vilde,
 Og komme der saa temmelig sovende!
 Det er min kjære, stadige Tanke —
 Men min Herre, han skal alletider banke!

Tyrkisk Justits.

Ben Esra, jødisk Kjøbmand i Damásk,
 — Som, skjøndt en Asiat, har havt in mente
 Forlængst Principet om den frie Rente, —
 Har grebet i sin Lomme,
 Og kjøbt en Byggegrund i dyre Domme.
 Han bygger alt og Tømmeret besørger,
 Da falder, som fra skyfri Luft et Pladsk,
 En Stævning ned, om inden Sol er omme,
 Til Abu Hassan, Kadien, at komme.
 „Har han da ej betalt?“ maaskee Du spørger;
 Jo; han har snarere betalt for rask!

Ben Esra skynder sig til Stadens Kadi,
 Der just har grundet paa et Vers af Sadi,
 Som oversat fra Persisk lyder saa:

„Tag Alt hvad du kan faa!“ —

Som sagt, Ben Esra møder;

Men næppe har han sagt sit første Ord,

Før Kadi brøler, medens Kinden gløder:

„Allah er stor!

„Den Grund, du bygger paa, er viet Jord,

„Af et Skelet inat er fundet Spor!“

„Umuligt!““

Udraaber Kjøberen, hvid som en Væg:

Men Abu Hassan sværger ved sit Skjæg,

Og gjør sig vred og gjør det meget dueligt,

Mens Mustapha — hans Pibestopper — griner,

(Thi det er ham som paa sin Herres Ordre

Har maattet Knoklerne tilgravs befordre,)

Og trækker af med ham der tviner,

Paa Pladsen hen, hvor nu en gloende,

Forventningsfuld Forsamling Troende

Ham hilser i forarget Glæde

Med Mundens Vid og Mundens Væde.

„Nu skal vi see!“

Udbryder Stadens Dommer,

„Vi vil blot grave nogle Tommer.“

Der graves to, der graves tre,

Og strax et Knokkelbeen for Lyset kommer.

„O, hvilken Brøde!

„Du paa Prophetens Børn har taget Skjøde!

„Du burde dø, — men siden du er Jøde,
 „Giv heller tusind Pjastre mig i Bøde!
 „— Den hele Grund med Kalk skal overstryges,
 „Og“, følger fromt han til, „saa maa her ryges!“
 Ben Esra trykker sig, forsikrer højt,
 Han ejer ej en Døjt,
 Men da de Troende
 Just ikke dele denne Tro,
 Har det ved Dommen sit Beroende;
 Hvor snildt han søger sig at sno,
 Det nytter ej at tinge,
 De tusind Pjastre, de maa springe.
 „Men Kjøbesummen!“ bryder Jøden ud.
 „Den,“ svarer Abu Hassan ved Kaféen,
 Mens Guldet vejes paa hans egen Bismer,
 „Den falder til Moskeen!“
 Forøvrigt en af Kadis Eufemismer.

Men ak, da Abu Hassan Guldet seer
 Og hører det saa venligt klinge,
 Det for hans Øren bliver ved at ringe,
 Saa han faar Lyst til meer;
 Og Mustapha maa anden Gang paafærde,
 Og anden Gang hans Skattegraver være.
 Ved Murens Sokkel,
 Just tæt ved hin ulykkelige Knokkel,

Et lille Sølvkors gjemmes godt og vel,
 For i en Tyrkepræsts Nærværelse,
 Til Trøst for hver en Muselsjæl
 Og hele Staden til Belærelse,
 At graves op igjen den næste Kveld;
 Og snart det gjøres vitterligt, hvorlunde
 Det Fund af Kors gjør Sagen reen,
 At nemlig hine Been var Hundebreen,
 Vil sige Been af Christenhunde!

Og nu til Jøden Abu Hassan iler;
 Idag han som en Solsik smiler,
 Ja var han sidste Gang en Bøffel,
 Idag til Kys han rækker ham sin Tøffel,
 Og med en Salve
 Af Complimenter lidt fordægtige
 Til Jødens Skjæg, det bølgende, det prægtige,
 Han raaber: „Glæd dig, lykkelige Ven,
 „Jeg siger dig, du faar din Grund igjen,
 „Og for den halve Sum, just for det Halve
 „Af hvad den kosted sidst!
 „Den anden Halvpart, synes mig forvist,
 „Tilkommer Dommeren i denne Tvist.
 „Saa sparer du al yderlig Douceur —
 „Forstaar sig vel, et lille Fad Likør,
 „En Turban og deslige Pillerier

„Til Dervischen for Røgelse og Bøn,
„Og saa til Mustapha lidt Findeløn!“
Ben Esra tier;
Han vender hver en Daler,
Men klog af Skade, han betaler.

Moralen den er klar:
At nemlig Tyrken ingen har.

Telegraphen over St. Gotthard.

Over Alperne,
Jordens Ribbeen,
Af hvis ene Italien blev skabt,
Den dejlige Eva!
Vinder sig Traaden,
Den altid tause
Dog talende.
Stiger Fjeldet, den følger med,
Hælder det brat, den følger.
Fra Dalens Skjød, hvor Druerne sortne,
Fra Søens Bred,
Hvor Cypressen staar Vagt,
Hvor Figenbusken hænger over Vandet,
Og den grønne Platan bygger Tag,
Skyder den op med Fjeldet,
Den sorte Traad.

Usynlig hænger den over Fiskerens Hoved,
Naar han ved Aften
Med raslende Kjæde
Trækker sin teltede Baad paa Land;
Men naar Solen begynder
Sin Vandring over Bjerget,
Seer han den snige sig
Ind i Kastanieskoven
Bag Capellets hvide Mur,
Skimter den over Pynten
Og korsrer sig.
Saa løfter den sig med det røde Fjeld.
Under den tordne de vilde Vande,
Og det suser i Fyrrens Top,
Og Skyerne flokkes om den,
Men højere gaar dens Vej,
Gjennem Taager,
Op mod den evige Snee,
Og den haster afsted, den zittrende Traad,
Bort med den nyfødte Elv,
Ned mod Valnøddelunden
Paa Bjergets anden Side,
Ned mod den grønne Dal
Og de bjælkelagte Huse.

Og den eensomme Vandrer,
Som haster i Nattens Stilhed,
Hvor Maanelyset blinker
Paa Sneedronningens Brynje,
Han hører en dobbelt Mumlen:
Elvens og Traadens;
Men han seer ingen levende Sjæl
Her paa de øde Sletter.
Da er det dirrende Luftbaand ham en Ven,
Hilsen fra Syd
Og Bud mod Nord;
Og han ønsker, det vilde røbe, hvad det veed,
Og kan dog ikke spørge:
Som et lukket Brev hænger det mod Himlen,
Med de tause Stjerner til Segl.
Var det et Bud om Død,
Der klang fra den zittrende Stræng?
Eller et Ja til en Bejler?
Eller var det spundne Metal en Krigslur,
Der raabte Verden paa Vagt?
Var den flyvende Gnist en Fakkell?
Ak, bag denne spæde,
Bævende Harpeklang,
Naar Vinden aander i Strængen,
Gaar en lydløs, stærkere Røst;

Den vil suse for Menneskers Øren
 Snart som Bølgernes Larm,
 Snart som en Psalme,
 Og den spædeste Svingning
 Sætte Tanker i Gang,
 Drive mægtige Hjul,
 Svinge Verden.

Men til Vandreren synger den en Sang,
 Den kobberbundne Stræng,
 Om Granskerens Seerblik,
 Om Menneskeaadens Højhed:
 Snart vil et Net af jernklædte Nerver
 Krydse den rullende Jord,
 Saa der er ikke Tid eller Rum.
 Hvor stærk er da Menneskens Slægt!
 Tordenkilen greb den
 Og smedded den om til en Budstik,
 Tæmmed de takkede Lyn,
 Og spændte det vilde Spand
 For sin Tankes Vogn,
 Saa der er ikke Bjerg eller Dal.
 Sænkes ikke Højene, og fyldes ikke Dalene?
 Spørges om gunstig Vind?
 Skrækker et miledybt Svælg?

Nej! vi kan, hvad vi vil,
Vi kan tøjle, vi kan tugte, vi kan tæmme
Hver hemmelig Naturens Kraft.

Men eet Hav veed jeg,
Der slænger Tanken tilbage som Vrag,
Og fra hvis ukjendte Kyst der ikke kommer Svar
Før ved Dagenes Ende,
Og eet Svælg,
Svimlende dybt,
Som Alverdens Viisdom ikke fylder.
Et uskyldigt Barn
Har lettest ved at plante sin Fod
Paa Svælgets anden Side,
Men det vider sig med Dagenes Flugt;
Og kjender du ej det Frelsens Træ,
Som Han, den Hellige,
Bar paa sin Skulder
Og lagde til Gangtræ for os;
Prøv da selv at bygge dig Bro —
Du mægter det ej!

II.

BLANDEDE DIGTE.

Studereliv.

(Nordisk Højtid 13 Jan. 1863.)

Hvor herligt er et Aftenlag
 Med Viddets Blus og Sangens Toner!
 Men herligst, naar en dygtig Dag,
 Et flittigt Forskerværk det kroner;
 Og den var aldrig ret Student,
 Som ej lidt Granskerfryd har kjendt,
 Og ej som Værnepligtig tjent
 I Spydgudindens Legioner.

Det er en Fryd, i fredet Skjul
 De gamle Guder end at dyrke,
 Og lære af Athenes Fugl
 Den gode Kunst, at see i Mørke;
 Og spørge ret af Hjertens Lyst,
 Og fange Svar af Fortids Røst,
 Og lade Stemmen i vort Bryst
 Vor stille Dommergjerning styrke.

Men, hugged Du i Sprogets Ur
For Ordets ægte Malm at vinde;
Og, var den mægtige Natur
Din tause Higen's Elskerinde;
Og, var paa Fortids Sagn Du klog,
Og gransked Du i Bøgers Bog:
De mange Veje mødes dog
For samme Sandheds Tempeltinde.

Ja der, i tusind Søjlers Krands
Staar Altret med de hvide Flammer,
Som fik af Julestjernen Glands
Og Præster blandt Alverdens Stammer,
Og Ved fra Kundskabstræets Green,
Og Slægters Kraft paa Offersteen, —
Der vil vi hente Hver og Een
En Gnist til Lampen i vort Kammer.

Ved Indvielsen af Studenterforenings-Bygningen.

(Den 17de April 1863.)

I.

Chor.

Vi hilse dig, vort nye Hjem,
Saa enige som glade!
Af Fortids Rester nyt skudt frem
Som Bøgekrattets Blade!
To Søjler er din meste Pragt,
Men Haab og Ungdom holde Vagt.

Vort Hjem, men ikke Drengens Hjem,
Det moderlige, lune;

Vort Hjem, men ikke Mandens Hjem,

Med Elskovs dybe Rune;
 Og dog et Hjem, et Foraarstelt
 For hver Athenes unge Helt.

Recitation.

Men før I flytte ind
 Med alt jert Indbo, alt jert muntre Sind,
 Vadsk med en Taareflod de gamle Trapper,
 — De trænge haardt dertil —
 Men udvadsk ikke Mindets Farvespil!
     Det Træ, Du kapper,
 Bar baade Vintergrønt og Sommerløv.
 See kun tilbage gennem Støj og Støv,
 Da faar Du Syner, vækkende og stærke:
 Da øjner Du den tappre Landsoldat,
 Som ej med Fjendeflag var Kammerat,
 Men som har skuldret for Athenes Mærke;
 Da føler Du, hin gamle Kasse ofte
 Drivkassen var for svangre Frihedsfrø,
 Og mindes, at i lave Gildeslofte
 Sig hvælved Tankesyn, som seent skal dø.
 — Men har Du sagt Farvel og lagt din Skjærv i
 Hver Bøsse foran Mindets Helligdom,
 Saa tag din Vandrestav og kom! —

Chor.

Her er vi!

Vi komme med Faner og klingende Spil,

Hurra, Hurra, Hurra!

Et friskere Krigsfolk er ikke til,

Hurra, Hurra, Hurra.

Fra vore sorte, barbariske Telte

Som Gother og Hunner frem vi vælte.

Hvilken Forandring,

Det er den store Folkevandring!

Langs Gammelstrand, over Tanais;

Stepperne give vi snart til Pris.

Da mærker man Spor af romersk Cultur:

Væk er Neptun, men heel Merkur.

Rask over Donau? Pladsen er ledig:

Marinen er rømt til Nyholm og „Venedig“.

Alt i Ruin, eller omkalfatret,

Vandalerne har nok havt Tag i Theatret!

Hurra, det sidste Bolværk faldt!

Fremad mod Rom! vi er der alt —

Men, om saa Paven ti Gange kom,
 Hurra, Hurra, Hurra!
 Slippe vi ej vort vundne Rom!
 Hurra, Hurra, Hurra.

Recitation.

Saa træder ind i sluttet Trop!
 Kom med o Lars, luk op
 For Senioratet og dets Generalstab,
 De bolde Formænd for forskjellig Galskab;
 Luk op for Musikanter og Poeter,
 Op for Kritiken, op for Jens og Peter;
 Luk op for ham som bragte os Avisen,
 Luk op for Alle, — men luk i for Grisen!
 See Dig saa om, Du længselsfuldt Indtrædende:
 Hist knejser Hvalvet, hvor de Ædende
 Skal pejle Kysten af Slaraffenland,
 Hvor stegte Duer komme flyvende,
 Mens en Avis-And kommer lyvende,
 Og hvor din Vin Du mildne maa med Vand;
 I Loftet sees en Sneppe, —
 Paa Bordet kommer den vel næppe.
 Saa meget Nyt dit Blik maa samle,
 Men Skuffedariet — det er det gamle!

Her staar Claveret; vanligt ej det klinger,
 Men snart en Dædalus det laaner Vinger
 Med kyndig, routineret Tommelfinger.

— Vel seer Du ej paa „Jenses Permissioner“
 De fordum profeterede Galloner;
 „Den sorte Neger“ sagtens og vi mister,
 Bestyrelsen er Abolitionister —

Og dog hvor skjønt!

See paa Guirlanderne, hvis friske Grønt
 Er som et Billed paa vor egen Grønhed,
 Og glæd dit Blik ved Inspectionens Skjønhed;
 See paa Gardinerne, men rør dem ej,
 Thi de er finere end Du og jeg!
 Og fryd Dig saa, at Dagen er brudt frem,
 Da vi kan vie vort Studenterhjem!

Chor.

Thi Vældet i vort unge Bryst,
 Hver frisk og vever Kilde
 Af Haab og Mod, af Liv og Lyst,
 Skal her i Solen spille;
 Og vore mange Bække smaa
 Skal brøddres til en mægtig Aa,

Som rinder ej med sagte Kluk,
 Faar Kraft fra tusind Aarer,
 Fra Dybets Malm fra Himlens Dugg,
 Fra Danmarks Smil og Taarer;
 Som elves gjennem Oltids Ur,
 Men spejler dog en dansk Natur.

 II.

Flygtige Telt for en flygtig Flok,
 Saa vær hvad være du skal:
 Nok for os Studenter,
 Og nok til et lille Bal;
 Stort nok til at laane
 Hver husvild Sandhed Ly,
 Kun for trangt til at rumme
 Skimmel og Støv paany.

Du har af mangen en dansk Fregat
 Gjemt Mønstret trolig og vel;
 Sank af os Studenter
 Nu mangen en kjæk Model:
 Stolt og frisk af Rejsning,
 Med nagelfast Kompas,
 Uden Slinger i Søen,
 Selv ved et lille Glas.

Solo og Chor.

Smykke vil vi vore Vægge
Med Athenes Skjold og Landse;
Med vort Banners Kløverkrandse
Smykke vil vi vore Vægge.

Sang skal løfte Vinens Flammer,
Skjaldens luestærke Syner,
Viddets Blus og Lunets Klyner;
Sang skal løfte Vinens Flammer.

Klart og frit skal Øjet skue,
Kunne Skal og Kjærne skille;
Uden Bind og uden Brille,
Klart og frit skal Øjet skue.

Let skal Ordet gaa fra Læben,
Uden Sminke, uden Smaahed;
Uden Rust og uden Raahed,
Let skal Ordet gaa fra Læben.

Fast skal Tankens Bygning tømres
Bjælkefast som disse Mure;
Uden Fold og uden Fure,
Fast skal Tankens Bygning tømres.

Højt og varmt skal Hjertet svulme,
Højt for Nordens gamle Riger,
Varmt for alle danske Piger;
Højt og varmt skal Hjertet svulme.

Chor.

Sætter da Fod under eget Bord,
Alle gode, danske Studenter!
Og var I de Vises Steen paa Spor,
Og fløj I om Dagen i Syd og Nord:
Her Hvilen kvægende venter.
Naar Solen trækker sit Hors paa Stald,
Og Stjernerne holde Stevne,
Venner ved Venner vi bænkes skal
Og tales ved efter Evne;
Saa kan vi prise med graanet Haar
Studentens Gaard:
Her var vi Brødre, og her var Vaar!

Studenter-Jubilæum.

(1859).

Hvor denne Flok var ung og kjæk!
Vor Hu og Tanke, hvor forvoven!
Os indjog Stormen ingen Skræk,
Thi vi var unge Træer i Skoven.
Vi fandt at Verden var saa smuk,
Vi kjendte lidt til Savn og Suk,
Kun lidt til Øxens bratte Hug,
Kun lidt til Vinternattens Øde.

En slog i Præstegaarden Rod,
Til Linde-Ly for trætte Sjæle;
Som Birkeriis en anden stod,
Og vilde helst blandt Smaabørn dvæle;
For Syg og Svag gav Nogle Læ,
En blev vel kun et Hængetræ;
En knejser over Folk og Fæ
Og skjød ivejret som en Poppel.

Ja vi blev planted' dygtigt om,
Og maatte kjønt for Blæsten neje;
Saa mange Veje som til Rom,
Saa mange vare vore Veje;
Hin unge frodige Allee
Har mistet baade To og Tre;
Dem skal vi aldrig mere see:
De grønnnes i de Dødes Have.

Men mange Andre savnes her,
Dem binder Hjemmets Vedbend-Ranke:
Med disse Planteskolens Træer
Vi samles vil i Sind og Tanke;
Gid paa et solbeskinnet Sted,
Med nok af Lys og Luft og Fred,
Og med en Smule Fugtighed,
De trives; de og deres Poder!

For Kvinden.

(Ved Upsalensernes Besøg 1852.)

Sagnrige Bølger hilse mildt i Aften
    Brødrenes Færd;
Fordum de saae, hvordan vi spildte Kraften,
    Sværd imod Sværd:
Tvedragtens Pil, i Blindheds Esse hamret,
Sad i vor Moders blødende Bryst;
    Og i Hjertekamret
    Var der saa tyst.

Nu skal hun kaste karsk den gamle Krykke,
    Smile paany!
Sønnerne tre vil atter hende bygge
    Fredsæle Ly:
Hallen er rejst, og endt er Sværdedandsen;
Men der er tomt, hvor Storken skulde bo:
    Hvo skal binde Krandsen,
    Roserne sno?

Manden er haard, men Nordens fagre Kvinde
Yndig og blid!

Hun skal i Krandsen Bøgeløvet binde,
Hægblomsten hvid;
Mild skal hun ind i Fruerstuen træde;
Renhed og Ro vil følge hende næst;
Lykkens Fugl vil bede
Selv sig til Gjæst.

Trofast i Haab vi fremad ville haste,
Er hun os god!
Manddom og Mod er Runerne, vi kaste
For hendes Fod;
Højt i vort Banner hendes Billed flagre!
Saa kan vi Sydens Storme byde Trods:
Kvinderne de fagre
Kæmpe med os!

Efter Upsalatoget.

(Sommeren 1856.)

Der gaar en Længsel fra Kyst til Kyst
Med Bølgen som skiller Ven fra Ven:
En Dag jeg laa ved min Broders Bryst,
Maaskee jeg aldrig seer ham igjen.

Saa fremmede var vi som Øst og Vest,
En eneste Sol, og vi skiltes igjen:
Den steg i Øster, da blev jeg hans Gjæst,
Den sank i Vester, da var jeg hans Ven.

En Dag saa rig som et frugtbart Aar
Vi taledes ved i vor Moders Navn,
Vi taledes ved om den lyse Vaar
Som Grene der mødes i Skovens Favn.

Og Spørgsmaal og Svar laa hinanden saa nær,
Vort Modersmaal mødtes i Tale og Sang:
Lidt mildere hist, lidt fuldere her,
Men dog to Klokker af samme Klang.

Og gid de Klokker i Farens Stund
Maa svare hinanden fra Strand til Strand,
Og gid de maa ringe med samme Mund
Udover det hele Nordens Land!

Til J. P. E. Hartmann.

(I Studentersangforeningen d. 30. Novbr. 1860.)

I.

I Naturens skjulte Gange
Tusind Tonestrømme gaa,
Her i Lærkens søde Sange,
Hist i Skovens mange, mange
Klingre Fuglerøster smaa.

Havets Orgel gennem Hallen
Bruser under Stormens Fod;
I dets Stigen, i dets Falden,
I dets Brølen, i dets Lallen
Ruller sig en Toneflod.

Og naar Maanens Straaler spille
Gjennem Løvets tause Tjald,
Kvælder det i Nattens Stille
Med de underlige, milde,
Drømmerige Tonefald.

Dog for Alle ej de synge
Disse skjulte Tonespring;
Ikke for den store Klynge,
Ikke for al Folkets Ring.

Vi kan høre hvor det risler,
Men vi famle som iblinde,
Og vi ane vel en Kilde,
Men vi kan den ikke finde:

Den som Kilderne vil kalde,
Han maa Pilevaanden eje!
Den som Strømmene vil styre,
Han maa kjende deres Veje

Du, hvem vi hilse her,
Du fik den Tryllevaand!
Saa mange klare Kilder
Sprang ud for din Haand;
Saa mange hulde Toner
Gav Du Løb og Leje:
Spejl de blev for Himlen,
Og Menneskehjertets Veje.

Trygt Poesiens Baad
Skjød ud i Strømmens Favn;
Foran paa kjække Vinger
Fløj Gozzis Trylleravn;
I Stavn stod liden Kirsten
Med Sulamith ved Side;
Nøkkens Harpe bruste,
Hvor Snekken frem monne glide.

Danmark har ingen Flod,
Men baade Flod og Fos
Svulmed' i Dine Toner,
For Nordens Folk med os!
I Danmark har de hjemme,
Af Kjæmpehøj sprungne,
Og her skal de længe
Med Tak vorde sjungne!

II.

Og denne rige Toneelv,
Den maatte ud at vandre;
Den gjemtes ej bag Skovens Hvælv,
Men hvad Du ejed' i Dig selv,
Det delte Du med Andre.

Studenten tralled ungdomsglad,
Det bedste som han kunde;
Thi Sang og Ungdom følges ad,
Og Hvem vil lægge Nodeblad
For Fuglene i Lunde!

Men, sang han ogsaa Dagen lang,
Saa lystigt som vor Grande:
Det var dog ej Studentersang,
Og Harmoniens Firspand svang
Sig sjelden over Lande.

Da kaldte Du med Kunstneraand
Den spredte Sangerklynge,
Og ledte os med Vennehaand
Og løste for vort Tungebaand
Og lærte os at synge!

Da blev Studentersangen til,
Da flokked sig dens Toner;
Og svang sig saa med Kraft og Ild,
Omkap med Løvet's Klokkespil,
Mod Skovens grønne Kroner!

Og vied hvert Studenterlag,
Og løfted al vor Tale,
Og fløj med raske Vingeslag
Mod Nordens unge Foraarsdag,
Med Varsel som en Svale.

Og mens Du voxte i din høje Kunst,
Og kunde bænkes i din Laures Skygge,
Og mens Du voxte fra din Ungdoms Foraar:
Du voxte aldrig fra de Unges Kreds;
Du fulgte med tilskovs, tilfjelds, tilvands:
Du deler med os vore Minders Krands.

Saa lad da dette Billed,
Formet af Mesterhaand,
Fortælle kommende Slægter
Om dette vort Broderbaand;

Saatidt Studentens Tanke
Løftes paa Tonernes Hav,
Skal han beundrende takke
Den, som os Flugten gav.

Men Du, sadl op din Ganger,
Den længes mod det Blaa!
Slaa højt Din gode Harpe,
Efter Hjertets Attraa!
Og trænger Du til Hvile,
Saa besøg os som en Ven:
Dig selv og Dine Sange
Finder Du her igjen!

Til Georg Forchhammer.

(Den 19. Decbr. 1857.)

Et Land foruden Grændser
Er Videnskabens Land,
Som Maalebrev ej ændser
Og maales ikke kan;
Af Tidens dybe Vande
Beständig skjød sig op
Heel ubekjendte Strande
Med nyfødt Bjergetop.

Did hasted Du i Aanden,
Der hegned Du en Plads,
Nybyggerstav i Haanden
Og Øjet til Compas;
Du dyrked op Savanner,
Fik skabt en Koloni,
Og planted Danmarks Banner,
Hvor Ingen kjendte Sti.

Og Skatten som Du øste
Af dybest Fjeldespalt,
Dens sejge Malm opløste
Din Tankes stærke Salt;
Saa deelte Du dit Bytte
Med hver som til Dig kom,
Med hver som vilde lytte
Til Videnskabens Dom.

Ja Du har Hjem og hjemme
I Danmarks Lærdomsgaard,
Saa Bryllupsklokkens Stemme
Kan svulme til et Chor,
Hvis Tonebølger favne
Højskolens gamle Mur
Med Dit og Ørsteds Navne
I samme Klangfigur!

Natur-Forskningen.

Vor Forsknings Rige er saa vidt
Og leder efter Grændser,
Thi Stjernens Vej og Myrens Sti
Den lige trolig ændser;
Det hele runde Jordens Æg
I Himmelummetts Rede,
Mod det vort Øje er paa Vagt,
Om det vi Tanken kjæde.

Hvor højt et Maal, hvor vidt et Syn
For Øjet og for Tanken,
Fra Fjeldets stolte Ørnebur
Og ned til Østersbanken!
Fra skjulte Kilders sagte Nyn
Til Skyens Tordentale!
Fra Skummets sølverhvide Pragt
Til Liljernes i Dale!

Og har Du gransket Øjet træet —
Vor Gransken trættes ikke,
Thi hvad den Ene ej kan see,
Det see de mange Blikke;
Af tusind spredte Tegn og Træk
Vi sammenstave Loven:
Af tusind Løv fik Træet Tag,
Af tusind Træer Skoven.

Og mens vi tyde Lovens Skrift,
Vor sidste Lov skal være:
Ej blot Guds Værk at granske ud,
Men af hans Værk at lære;
Af Stjernens Vej og Myrens Sti
At læse s a a Hans Veje,
At paa vor egen Myre-Sti
Vi Stjernens Fred kan eje!

Ved en Skolehøjtid.

(Den 10de Septbr. 1864.)

1.

Chor.

Om rusted vi vil være
Til Livets Kamp og Strid,
Da maa vi Noget lære,
Mens dertil det er Tid;
Skal vi med Ære færdes
I Spydgudindens Hær,
Da maa vi tidlig hærdes
Til Aandens Vaabenfærd.

Af Kundskab maa vi smedde
Os selv en Brynje blaa,
Og flittig sammenledde
De tusind Ringe smaa;
I Modersmaalets Esse,
Ved Sandheds Lueskjær
Vi hamre maa og hvæsse
Forstandens gode Sværd.

Men Arbejdsaar os vente,
 Om Maalet naae vi vil,
 Og langvejs maa vi hente
 Den Malm vi trænge til:
 I Oldtids dunkle Gange,
 Og ved Naturens Bryst,
 Fra Nordens Sagn og Sange,
 Fra Hellas' rige Kyst.

Solo.

Ære Akademos' Lund!
 Ære Hver, som Sandhed søgte!
 Ham, som lærte, mens han spøjte,
 Døden drak med Smil om Mund!
 Ære Sangens Morgengry!
 Kunstens stærke Manddomsalder!
 Tankens ranke Søjlehaller!
 De, som staa, naar Stenen falder,
 Slægt paa Slægt til varigt Ly.

Dog, hvor herligt Hellas' Strand
 Straaler over Folkevrmlen, —
 Dog har nærmere til Himlen
 Sinai fra Ørknens Sand:

Med en evig Dommens Røst
 Ruller Lovens Tordentale
 Fra den øde Klippesvale,
 Lyner over Bjerg og Dale,
 Gjennembæver hvert et Bryst.

Men saa tidt den bange Sjæl
 Sukker: hvor er Fred at finde?
 Spørger: hvor er Liv at vinde,
 Hvor er Salighedens Væld?
 See, da tier Helikon;
 Da kan Sinai kun true;
 Men fra Korsets lave Tue
 Kan vi Himlen aaben skue,
 Kan vi naae vor Frelzers Haand.

Chor.

Mætted vi vor Lærdomshunger,
 Kunde tolke alle Tunger,
 Kunde Sprogets Strenge sno,
 Kjendte hver en Himlens Stjerne;
 Sanked al vor Videns Kjærne;
 Det var Tomhed, uden Tro.

Men hvor Mulden er beredet,
Og en hellig Kilde ledet
Gjennem Sjælens dybe Grund;
Der vil Kundskab give Grøde,
Aand og Hjerte finde Føde,
Viljen vorde stærk og sund.

II.

Saa vil vi da øve vort Øje, vor Mund,
Som Fuglen i Lunden sin Strube,
Og nytte vor Evne og øge vort Pund,
Og grave i Kundskabens Grube;
Af Slægters Bedrift,
Af Skabningens Skrift
Som Bierne sanke til Kube.

Og gik der et Uvejr med knusende Magt
Saa vildt over Dannemarks Strande,
Desmeer maa vi Ungskoven tage i Agt,
At Grenenes Marv sig kan danne;
Og bede vor Gud
Bevare hvert Skud,
Saa atter det løves om Lande.

Carl Johannes Nissen.(4. Oct. 1836. — 26. Jan. 1861.)

1.

Tungt at staa ved Livets Skjel,
Skilles brat fra Barn og Ven;
Tungt at sige sit Farvel,
Og faae intet Svar igjen;
Tungt at tage Smertens Daab;
Tungt at jorde sine Haab.

Hvo kan løfte dette Aag?
Det kan alle Sjæles Gud!
Han kan løfte Kistens Laag,
Kalde ham af Graven ud!
Han har Bod for Suk og Savn:
Bed til Ham i Jesu Navn!

2.

Han var saa ung, saa varm, saa kjæk,
Med aabent Sind og aabne Træk
Med sunde Sjælens Kræfter;
Som vi han var en Støvets Søn,
Men Sandhed søgte han iløn,
Den greb han altid efter.

See, Broder gik til Broder hen:
Kun Savn og Længsel er igjen.
De Faa er blevne færre.
Hvi faldt det unge, ranke Træ,
Som loved baade Løv og Læ;
Det veed kun Stormens Herre.

Men Eet vi tro, og Eet vi veed:
At Han, vor Gud, er Kjærlighed
Mod alle sine Svage;
Med Savnets Taare, tung og hed,
Han vander Sjælens bedste Bed:
Da voxer Tak af Klage.

Marie Brøndsted.

 (7. Marts 1845. — 27. August 1864.)

„Hvor dejligt, naar det bliver lyst!“
 Hun sukked i sin Nød;
 Saa gled hun til en bedre Kyst,
 Hvor der er ingen Død;
 En Glands om hendes Aasyn laa
 Af Lyset som hun kaldte paa,
 Et Morgenskjær af salig Fred
 Fra Sol, som ej gaar ned.

Et Barn hun var, med ærligt Smil,
 Og fjern fra løjet Skin,
 Taalmodig under Smertens Pil!
 En stille, saaret Hind;
 En Brudejomfru, tør vi tro,
 Som aaben fandt sin Frelzers Bo;
 Som jubler af et frigjort Bryst:
 Hvor dejligt det blev lyst!

Den Sjæl Gud gav en stakket Stund
I vore Hænder hen,
Det Blomster af en evig Grund
Begjærer han igjen;
Ej blinde Magter hende tog,
Vor Fader selv os Vunden slog;
Men Han har Trøst som han har Tugt.
Han modner Sorgens Frugt.

Ja Fader, med en Taareflod
Du tvætter Sjælens Støv,
Du vander Hjertets dybe Rod,
Fornyer Troens Løv!
Da knoppes Kjærlighed og Haab,
Da takke vi for Smertens Daab,
Da signe vi Dit Naadebud,
Vor Frelser og vor Gud!

Ved Skovcapellets Indvielse.

(Den 26. Juni 1864.)

1.

Herre! om din Magt og Vælde
Vidne baade Mark og Fjelde,
Hvisker baade Hav og Elv;
Og den kolde Tvivlers Skrupel
Tier under Skovens Kupel:
Den har ikke rejst sig selv!
Men en Sjælesyg, en Synder
Skoven ingen Hjælp forkynder.

Først naar Du har Hjertet bøjet,
Christnet Aanden, salvet Øjet
Til at finde Bethlehem,
Da vil Græs og Tjørn og Nælde
Evangeliet gjenfortælle,
Bære Frelser-Ordet frem;
Lovens Tordenkile hvæsse,
Og om Naadens Under messe.

Da vil Stenene faa Tunge,
 Da vil Alt i Verden sjunge
 Mindekvad om Frelseren:
 Krybben om hans trange Vugge,
 Tornen om Langfredags Sukke,
 Axet om Opstandelsen;
 Da vil Bjerget om ham tale,
 Og faa Svar fra Skov og Dale.

Men at Christne vi kan vorde,
 Finde Fold med Herrens Hjorde,
 Maa vi høre Hyrdens Røst;
 Kvæges af hans egen Kilde,
 Og hos ham vor Hunger stille
 Og hos ham begjære Trøst; —
 Derfor rejste sig mod oven
 Kirkespiret her i Skoven.

2.

Saa løft dig vort Tag, Gud til Ære og Lov,
 I Bøgenes Skygge mod Himlen!
 Naar Bedeklokken kalder til den sommergrønne Skov,
 Du samle dig en Menighed af Vrimlen!

En Rig med en Fattig, en Gubbe med et Barn
Skal Kirkestolen bænke og blande;
Og Fiskeren skal komme fra sit tangede Garn
Til Ham fra Genezareths Strande.

Og Skovens klare Kilder skal faa et Søstervæld
Med Lise for det ængstede Hjerte,
Med Kvægelse og Kraft for den sygeste Sjæl,
Med Lindring for den dybeste Smerte.

O Du, som ikke jager den Bedende bort,
Besøg os, vor Frelser og Mester!
See Huset er Dit, skjøndt vi kalde det vort:
Tag Du os tilbords som dine Gjæster!

Søndagmorgen.

Klokken ringer til Kirke, og Gjøgen ringer tilskovs,
Her som hist er livsaligt at være;
Skoven og Kirken har Svalhed beggeto,
Og hvælte sig begge til Guds Ære.

Svalen bygger Rede mod Kirkens stille Tag,
Men kviddrer over Marker og Enge;
Som den vil jeg hælde mit Hoved til Guds Hus,
Men derude vil jeg slaa mine Strænge.

Solen og Jorden.

1.

Nu daler den straalende Sol,
Og en Høstak er nok til at dække
Lyset som naaer
Alverden over;
Jorden slører sig til,
Dens Brudgom er borte.

I Aartusinder var det som nu.
Lige blankt er Solvognens Guld,
Lige friske de purpurne Roser,
Dagkongen rækker sin Brud
I Skilsmisens Stund.
Hvad Abraham saae fra sit vandrende Telt,
Seer Bonden fra Kæmpehøjens Stene;
„Nu synker Solen!“ har de sagt,
Den Ene med den Anden,
Og de seneste Slægter vil sige som de.

Anderledes Granskerens Tale.

Som Kysten sejler for Sømandens Blik,
Sejled i lange Tider,
Dag ud, Dag ind,
Den dalende Sol,
Til en Lærd i sit Kammer
Med hviskende Mund siger Nej!
Og Verden bekjender med ham:
Det er os der sejle!

Saadan i Menneskets Liv.

„Gud har forladt mig!“
Sukker din sørgende Sjæl,
Naar Mørke falder over den,
Og Lys du ej seer; —
Kjære! det er Dig,
Der er veget fra Ham!
Stiger du paa Bjerget,
Da seer Du ham igjen;
Og svinger du dig en Tankeflugt
Fra Vuggen og til Graven,
Fra Pol til Pol:
Da er Han altid hos dig,
Gaar aldrig ned.

2.

Men som i Aarets vexlende Løb
Den vældige Sol
Synes at skue vor Jord med vexlende Sind;
Som han i Vintren
Gjør hende sparsomt Besøg,
Mens i sin hvide Seng hun venter de Spæde,
Men med tusinde Kjærtegn
Hilser den myldrende Flok;
Som han ved Sommer,
En grusom Chronos,
Myrder sin egen Slægt med fortærende Braud
Som han i Høst,
Lig en angrende Fader ved Barnets Grav,
Gyldner en Bronceskov
Til Minde om den, han har gulnet,
Og vender sig bort,
Mens Stormene sprænge hans Værk —
Saa vexlende, saa foranderligt
Synes i Tidernes Løb Guds Aasyn mod os.
Ligner Abrahams Ven
Den Gud, som i Ørken
Truer et tilhyllet Folk?
Og Han,
Som ved sin Tjeners Mund bereder sig Offer,

Er det Ham som raaber:
Offer behager mig ej?
Gud har forandret sig, saa seer det ud;
Nej, som Tidernes Vexel
Virkes ved Jordens Løb, mens den lysende Sol
Er hvor den er
Og altid den samme:
Saa har Menneskets Aand om den Evige kredset,
Styret og draget af Ham.

Det Onde.

Jeg troede, da jeg var lille,
Det Onde var ikke til,
Det var kun gamle Dages
Truende Skyggespil:
Cain var ond og Judas ond,
Og alle Hedning-Hunde; —
Men lukked jeg blot min Bibel i,
Saa lukked jeg for det Onde.

Nu veed jeg, nu jeg er gammel,
Og ikke saa mørkeræd;
Seer jeg mig selv i Spejlet,
Saa seer jeg det Onde med!
Cain er jeg og Judas jeg
I Sjælens dybe Grunde; —
Bedst at lukke min Bibel op,
Det hjælper mod det Onde.

Den yderste Dag.

Som et Skib finder Vej gennem Skummet
Over Hav til den fjerneste Bred,
Saadan ruller vor Jord gennem Rummet
Uden fejlende, famlende Fjed;
Og de selvsamme Stjerner beskinne
Denne evig urolige Hast,
Og mens Slægterne komme og svinde,
Og mens Tider om Tider sig vinde,
Seer det ud, som om aldrig det brast.

Og hvad er saa den rullende Kugle
Med sit mileløs mægtige Sving?
Kun en Gjerdesmut mellem de Fugle,
Som i Rummet har kredset i Ring!

Disse Buer, som Bjergene baande,
Det er flygtige Løvetandsfnug:
For et Pust af den Eviges Aande
De henvejres saa let som et Suk.

Og den kommer den Time, den kommer,
Den slaar ned som en jagende Ørn,
Da den strænge, den evige Dommer
Kalder for sig al Jorderigs Børn;
Kun et Vink, og han sprænger Vulkanen
Saa det rullende Tog gaar istaa;
Blot et Skred, blot en Vaklen fra Banen,
Og hvert Hjul vil i Afgrunden gaa.

Da skal Seglet for Gravene briste
Under Fjeldenes ramlende Brag,
Og de Første skal møde de sidste
Paa den store Forfærdelsens Dag;
Og mens Hvælvingens purpurne Lampe
Blusser ud i et rygende Baal,
Og mens Jorden sig vaander i Krampe,
Skal al Skabningen fylde sit Maal.

Og det Frø, som laa gjemt under Linden,
Det skal bryde de tvingende Baand,
Og den Aske, som spredtes for Vinden,
Vorde Vox i den Vældiges Haand;
Og i Lys af de frigjorte Sjæle,
De som vidned med Liv og med Blod,
Hver en angrende Adam skal knæle
Med sin Eva for Frelserens Fod.

Hvor de myldre de tusinde Slægter,
Hvor de hvirvle som Skum i en Elv,
Her en Troende, her en Fornægter,
Sjelden En som fornægted sig selv!
Her den mægtigste Stormand i Staden,
Men som gjorde sin Lyst til sin Gud;
Her en Stodder, som fejede Gaden,
Men som fejede Lysterne ud.

Her en Sværm, som kun aanded i Døgnet,
Og som svajed fra Ja og til Nej,
Som forledet, forløkket, forløgnet
Fulgte med paa den bredeste Vej!

Og med tusinde Navne de kalde
Paa den Herre som Livet dem gav,
Men paa Salighed raabe de Alle
Som et Haab, som en Ret, som et Krav.

Da skal Evighedsporten oplades, —
Glem blot ikke, den munder i to!
Og kun da vil i Lyset du bades,
Om du vandred i Haab og i Tro:
I en Tro, som du selv ikke tændte,
Som i Kjærlighedsluer slog ud,
Ved hvis Lys du din Usselhed kjendte,
I hvis Flamme dit Skyldbrev brændte,
Og hvis Varme var Freden fra Gud.

Øjeblikket.

Et Øjeblik, hvad er et Øjeblik!
Kun en flyvende Gnist! Andet ikke!
Skuffende Spil — hvad er et Liv
Andet end Øjeblikke!

Et Øjeblik gav dig Tilværelse,
Og et andet kan isne dit Hjerte;
Underlige Nu, som tænde kan
Og slukke Livets Kjerte!

Som et gravgjemt Korn er et Øjeblik:
Det kan spire om tusinde Tider;
Øjeblik's Synd kan sætte Frø,
Saa hele Slægten lider.

Thi vogt paa det vingede Øjeblik,
Der som en Falk slaar ned;
At ikke det røver din Glæde,
At ikke det flyer med din Fred!

Til en norsk Gut.

Du er endnu en lille Pog
Og stumpet nok er Kjolen,
Du staver end i Livets Bog
Skjøndt læser reent i Skolen;
Du er livagtig som April
Og kan som den os gjække,
Er snart i Taarer, snart i Smil
Helst midt imellem begge.

Men naaer Du til en tidlig Maj,
Og kan som Maj Du love,
Saa lov os paa din Sommervej
At bringe grønne Skove;
Tag fat mens det er Pløjetid,
Spar ej den raske Alder;
Da kommer vel en Juni blid
Med Roser og Konvaller.

Og holmer Du paa karrig Kyst,
 Hvor Blomster sparsomt falde,
 Saa gid Du gjemme ved dit Bryst
 Den favreste blandt alle!
 Og, maa Du brydes med Dig selv,
 Vil Lykken ej sig lempe,
 Saa duk dig dybt i Troens Elv
 Og rejs Dig som en Kjæmpe.

Bliv Mand som Hellig Olafs Mænd,
 En Høvding, om Du mægter?
 En Helt, om ej med Sværd ved Lænd,
 En Arbejdsmand for Slægter!
 Lad Saugen gaa fra Gry til Kveld,
 Skjær Norge gode Planker!
 Ej ræd for nogen Moders Sjæl,
 Kun ræd for onde Tanker.

Da spaar jeg Dig en Høstens Luft
 Som Danmarks i September,
 Da Engen vel har mindre Duft
 Og Solens Glød sig dæmpør,
 Men dog en Luft saa ren og stærk,
 Saa taagefri og klaret,
 Naar Øjet seer et Sommerværk
 Og seer det vel bevaret.

Gaar Kraften da i Vinterhi
Bag Sne, som ingen kaster,
Mens Tanken paa sin snelle Ski
Til fjerne Minder haster;
Gid da din Sjæl, i aabent Vand
Fra Hjertets isfri Kilde,
Den høje Himmels Stjerneland
Maa spejle dybt og stille!

Philosophen og hans Søn.

En Tænker sad en Aftenstund
For Pultens høje Skranke,
Med Livets Gaader, Livets Grund
Arbejded strengt hans Tanke;
Hans lille Søn i Vindvet laa
Og holdt saa smaat en Tale
Til Solen, som han saae og saae
Alt mer og mere dale.

Den Lærde, af sin Grublen træt,
Det Skrevne gjennemløber,
Slutleddet i sit Tankenet
I Ordets Form han støber;
Da mærker han som noget Smaat,
Der napper ham i Kjolen
Og hvisker: „Fader, sig mig blot,
„Hvor skal jeg fange Solen!

„Den lister sig bag Træerne
 „Om nogle Øjeblikke,
 „Men om jeg staar paa Tæerne,
 „Jeg langer den dog ikke;
 „Jeg maa nok heller skynde mig
 „Og laane Marens Stige,
 „Saa gaar det Fader, ikke?“ „„Nej,
 „„Det gaar vist ej saa lige!““

Og Faderen sit Hefte ta'er
 Og vender Drengen Nakken;
 Men Drengen holder ved: „Ja Fa'er,
 „Saa gaar jeg op paa Bakken!
 „Saa gaar jeg allerøverst op,
 „Hvor Skyerne de ligge, —
 „Hvad Fa'er, saa naaer jeg den?“ „„Nej stop,
 „„Min Dreng, du naaer den ikke!““

En Stund den Lille taug. Da slog
 Med Et han op sit Øje,
 Og raabte: „Jamen, naar jeg tog
 „Din Lænestol, den høje,
 „Og flytted den derovenpaa,
 „Og saa stod op paa Stolen,
 „Saa veed jeg da, jeg kunde naae
 „Magelig til Solen!“

Da maatte Philosophen le.
Men Smilet sig forandrer;
Hans Øjne ud i Rummet se,
Og indad Blikket vandrer:
„Tror jeg ej min Kathederstol
„Saa høj, saa jeg kan strække
„Fra den min Haand mod Himlens Sol,
„Og Guddomslyset række!“

To i Baaden.

Hør Ellen, hør ifald Du vil!
Stig ud paa Tømmerflaaden,
Saa lægger jeg med Baaden til,
Og saa gaar Du i Baaden!
Sig rører ej den mindste Vind
Og Alt er tyst og stille,
Om lidt saa faae vi Maaneskin,
Og det er ej saa silde.

Tak Ellen Tak! Ifald Du saa
Vil holde lidt tilhøjre,
At ingen Grene skal os slaa,
Og ingen Siv os tøjre;
Nu snart vil Maanen bygge Bro
Og Nattens Stjerner møde,
Det er jo næsten som vi ro
I Rosenskyer røde.

See dette skjønne Aakandeblad,
Det mørke, brede, blanke!
Det ankrer her — og, veed Du hvad —
Det Samme gjør min Tanke;
Den var paa Rejser, var paa Vej
Men kom dog ingenvegne,
Beständig landed den hos Dig
Fra alle Verdens Egne;

Og Et, kun Et min Hu staar til,
Som nu saa sødt at glide
Alt over Livets Bølgespil
Med Dig og ved Din Side;
Du drager mig saa stærkt, saa ømt
Som Voven disse Pile,
Jeg elsker Dig, og jeg har drømt —
Hvad nu jeg seer Dig smile!

Ja Taaren bliver hurtig træt
Naar man er To om Graaden;
Og Baaden glider mere let,
Naar man er To i Baaden;
Ved hver en Vending, kan Du tro,
Naar gode Raad er dyre,
Skal jeg nok slide, stage, ro,
Og Du kan gjerne styre!

Texter.

1.

I Maj.

(C. J. Hansen.)

Maj med springende Løv, med blinkende Draabe
 Riget paa Blomst og paa Straa,
 Golde Jord du dækker med blødeste Kaabe;
 Goldest Jord er et Sind, som ikke tør haabe:
 Did din Tryllestav naae!

Rosen vaagner igjen med Blus paa Kinden,
 Tjørnen smykker sin Skjærm;
 Fattig Fugl finder Ly hos Bøgen og Linden;
 Fattigste Fugl, du Sjæl som kastes af Vinden,
 Følg den vingede Sværm!

Drengen har Anemoner længe plukket,
 Snart er Midsommers Tid!
 Skovens dæmrende Krat har en Solstraale vugget;
 Dybest Mulm har et Bryst, for Kjærlighed lukket:
 Høje Sol, kom og did!

2.

Tilfods.

(P. Heise.)

Tilfods, tilfods over Mark og Sti
Vi vandre,
Og Posten overlade vi
Til Andre;
Den raske Vind maa nok forstaa
At trutte løs i Blad og Straa,
Og blæse os et Stykke;
Bagagen er et Pund Tobak,
Stationen er en Kløverstak
I Hybenhækkens Skygge.

Tilkroes, tilkroes i den svale Skov
Vi ile,
Der har vi Ly, der har vi Lov
At hvile;
Hvor Hindbærbusken blinker rød,
Vi pakke ud vort Smørrebrød —
Ak, Smørret er nok smeltet;
En ganske dejlig blomstret Dug,
Saa snehvid som til Søndagsbrug,
Er bredet under Teltet.

Tilfods, tilfods gennem Busk og Krat
Vi drage
Til Byens kvalme Sommernat
Tilbage;
Men, støved' og med revent Skind,
Vi bringe hjem et frejdigt Sind,
For Stuestøvet rystet;
De vilde Roser voxte tæt,
Af dem vi har en frisk Bouket
Om Hatten og i Brystet.

3.

Den vilde Rosenbusk.

(P. Heise.)

Du fattige Busk, hvor er Du skjønn!
Hvor yndig og fin, hvor sommergrønn!
Din Blomstertop
Bandt Ingen op,
Naar den var rosentung —
Dog flammer Du for Solens Glød
Lig Kjærlighedens Rose rød,
Mens Sjælen er ung.

Hvem dufter Du for? For Hjort og Hind!
 Hvem plukker din Blomst? Kun Nattens Vind!
 Men næste Vaar
 Igjen Du staar
 Med Blus paa hver en Gren:
 Da tændes atter Rosens Glød;
 Men Kjærlighedens Rose rød, —
 Dens Maj er kun een.

4.

Menuetten.

(Gammel Menuet).

Maanen gaar saa langsom og saa løj,
 Sikker paa sit Monopol;
 Men fra Riddersalens lyse Fløj
 Klinger Fløjte og Fiol.
 Hvor de luegyldne Rammer
 Med en Oldefader brammer,
 Figurerer Egnens Adel
 Uden Frygt og uden Dadel
 Om Ballets Sol.

Som en Poppel for en sagte Vind,
 Afmaalt Menuetten gaar;
 Frøk'nen har et Rosenflor paa Kind,
 Men et pudret Liljehaar.

Greven saa huldsalig sukker,
 Naar han for sin Dame bukker;
 Haanden rækker hun ham varligt —
 Varligt, men særdeles farligt,
 Som man forstaar.

Og de svæve fra den gyldne Sal,
 Bort fra Ballets Brask og Bram,
 Og de hilse fra Altanen sval
 Maanen i den stille Dam:
 „Disse Skygger — hvor charmante!
 Disse Stjerner — eclatante!“
 Greven er saa tungefærdig,
 Han er født, og født elskværdig —
 Hvo modstaar ham!

Og han hvisker, medens Haanden let
 Værner om Moustachens Kunst:
 „Del med mig den rødmende Claret
 Som et Pant paa Eders Gunst!
 Min Dorinde! Tør jeg haabe“ —
 Ak, da spilder han en Draabe!
 Ja ti, tolv paa hendes Robe;
 Spildte Lykke, spildte Draabe!
 Ak, Alt omsonst!

Døv for hans Veltalenheds Musik,
 Stum hun stirrer paa sin Dragt
 Og forsvinder med et Vredesblik,
 Som fortolket kunde sagt:

Ak, et Stænk paa Navn og Rygte,
 Sligt bør ej Beaumonden frygte —
 O, men Pletter paa min Kjole,
 Nej paa ham kan Ingen stole,
 Tag min Foragt!

5.

I Gadedøren.

(Zelter.)

Den Aften gik jo nydelig,
 Skjøndt Varmen var betydelig!
 Og Punschen den var dejlig sød,
 Og sikke Masser Smørrebrød!
 „See nu herop, naar det kan falde,
 Og vær saa god at hilse Alle,
 Men glem blot ikke Tante Malle!“
 Tak, mange Tak! Her trækker slemt,
 Gud, De forkjøler Dem bestemt!
 „Adjøs, Adjøs!“ Godnat, Godnat!

Men Hans, du glemmer jo din Hat!
Glem ikke din Spadserestok,
For Stokkene grassere nok!
„Adjøs, Adjøs!“ Godnat, Godnat!
Jo Hans, du har en lille Hat!

„Men Et maa jeg dog sige Dem,
Gaa bare lidt forsigtig hjem!
Ja gaa nu bare fredeligt,
Thi Prygl er altid kjedeligt!
Avisen er jo gennemjamret,
Af Folk, som først blev gennemhamret,
Og som tilsidst dog kom paa Kamret!“
Ja gid her nu var Landefred —
Naada, det øser Vande ned,
Og vi har ingen Paraplyer:
Joli blier vaad, det søde Dyr!
Og væk er alle Droskerne,
Og Hul er i Galoskerne!
„Godnat, Godnat!“ Adjøs, Adjøs!
Den Aften den var mageløs!

Virtuos og Publikum.

Hvilken Sanger og slet ikke spradende!
 Og han gaar med en stor Diamant!
 Hvilken Kunstner, skjøndt Ingenting ladende!
 Og det staar der da ogsaa i Bladene,
 Og hvad Bladene siger, er sandt.
 Hans Crescendo er ganske guddommeligt,
 Hans Piano fast uoverkommeligt,
 Der er ikke hans Mage paa Jord,
     Han er stor!

Og hvor rørende, virkelig rørende,
 Naar han synger om Kjærligheds Magt!
 Han er mer, han er næsten forførende!
 Han fortryller aldeles den Hørende,
 Saa det bankende Hjerte slaar Takt!
 Ja, saa Følgen af al denne Følelse
 Er en let lille Hjerteforkjølelse,
 Naar Du seer paa et Boghandlerbrædt
     Hans Portræt.

Er han lykkelig, virkelig lykkelig?
Derom veed man ej rigtig Besked.
Derom spørges der ej saa omhyggelig,
Derpaa svares der ej saa udtrykkelig,
Og det kommer os slet ikke ved:
„Lad ham lide — til passende Tider —,
Naar blot ikke hans Sølvestemme lider!
Herregud, skulde den blive tynd,
Det var Synd!“

Ved Havnen.

Kom lad os gaa gjennem Lindenes Række
Ud til Havnebroen ved det spejlklare Vand,
Fuldmaanen bryder nu Skyernes Dække,
Striber med sit Sølv den mægtige Kran;
Damperen ligger saa tvær og saa mat,
Røgsløret vimpler sig ej over Søen:
Hist var der Dagstummel, her er det Nat,
Stille trods Pladshundens Gjøen.

Pakhuset, klodset og graat og bedaget,
Ligesom forynges i Bølgernes Bad;
Lugerne blinke som Sølvtavl i Taget,
Kappes med Stjernernes blinkende Rad.
Sømanden mønstrer den drømmende Havn;
Kjed af saalænge paa Jollen at lie,
Kalder han bønligt sin Skude ved Navn,
Raaber paa Anne Sophie.

Alt er saa tyst, men urolige Tanker
Flokkes her ved Dag under Støjen og Raab;
Hvergang der lettes og kastes et Anker,
Kastes eller lettes de flagrende Haab;
Hvergang det ringer, fra Morgen til Kveld,
Hvergang et Hjul gjennem Bølgerne skummer,
Vexler det her med Goddag og Farvel,
Taarer af Fryd eller Kummer.

D a n m a r k .

(5. Juni 1861.)

Det Land, vi elske over alle Lande,
Vort Hjem, vor Vugge og engang vor Grav,
Vor Lykkes Klippe trods de lave Strande,
Det aabne Danmark i det aabne Hav:
Hvad er dets Saga siden Christjerns Dage;
De Tre blev To, de Tvende kun til Een!
Og denne Ene tælles blandt de Svage;
Den ødte Marven paa en podet Gren.

Men, vil vi fremad, maa vi først tilbage,
Og vorde dansk i Tunge, dansk i Tro!
Og vorde Et, som i de gamle Dage, —
Er vi blot Et, da kæmpe vi for To.
Fra sidst paa Heden Staalet mødte Staalet,
Hvor kvalm en Luft, hvor ulmende en Ild!
Spring heller som Rolf Krake over Baalet,
Men Enighed! det Skjold vi trænge til.

Kongens Skaal.

(Ved Festen til Minde om Stormen paa Kjøbenhavn 10. Febr. 1859.

Det isned om Danmark, men Gud var os god,
 Og Isen blev brusende Vande!
 Et Snefog af Fjender, men luende Mod:
 Thi vaared det atter om Lande.

Den gryende Morgen gav mildere Sol,
 Det lused om Dankongens Rede;
 Og gyldnere Glands fik hans Konningestol,
 Og Kronen fik Ringene brede.

Men først da fra Sønder det stormed igjen,
 Som skulde nu Danmark kantre;
 Da Fjenden fra Volden var bleven vor Ven,
 Og selv var en Vold med os Andre, —

Først da fik den Støtte, først da blev den stærk
Den Frihed fra Fædrenes Dage,
Og det er Kong Fredrik den Syvendes Værk,
En Gjerning, der søger sin Mage.

Ja, tryggere byde vi Stormene Trods,
Naar Kongen hos Folket er hjemme;
Sit Rigsæble villigt han delte med os,
Og det skal vi aldrig ham glemme.

Og derfor skal Folket, i Sorg og i Lyst,
Nu sjunge som dengang de strede;
Din Rede, Kong Fredrik, er Borgernes Bryst,
Og aldrig Du dør i Din Rede!

Ved Kongens Hjemkomst fra sin Sommerrejse.

(Paa Kjøbenhavns Rhed den 16de August 1861.)

Velkommen hjem, vor Konge kjær!
Med bliden Bør,
Fra hist, hvor Virket lukker sig,
Til her, hvor frit det vugger sig,
Mens Svaneflokken dukker sig
Med Rovfugls Klør;
Hin Svaneflok med Flag paa Stang,
Med brede, hvide Vingefang,
Som synger ej sin Svanesang
Før Danmark dør.

En Kæmpehøj, en Runesten
Har her vi ej;
Men disse Bølger, dette Hav
Med skum-indristet Runestav
Er selv en søgrøn Kæmpegrav
Paa Kongens Vej!

Her sjunger hvert et Bølgeslag
Om Kongedybets Hædersdag,
Og end en Dyst for Danmarks Flag
Vi frygter ej!

Ja, hilset vær, vor Konge god,
Ved Sjællands Kyst!
Paa Himmelbjergets Top Du stod,
Og under Klintens vaade Fod,
Og midt i Markens Overflod,
Ved Jyllands Bryst!
Men her Du ser, hvad hist Du saae:
Vor Friheds Rug velsignet staa,
Og Ax ved Ax Dit Hjerte spaa
En gylden Høst!

Ved Prindsesse Alexandras Afrejse.

(Korsør, den 26. Februar 1861.)

Vær hilset paa Dit Brudetog
Ved Sjølund's Skjel!
For sidste Gang med Dannebrog,
For sidste Gang paa Danmarks Sprog,
Du hilses paa Dit Brudetog
Med mildt Farvel!
Og disse Rythmers Bølgesang,
De kjendte Toners stærke Klang,
Den hører Du for sidste Gang
I Kveld.

Gaar denne Klang Dit Hjerte nær,
Det Sejerschor,
Og fik Du Bøgens Krone kjær,
Da følger blidt en Havfruhær
Af tusind Minder fjernt og nær
Din Snekkes Spor!

Til Glands og Højhed gaar Din Stavn;
 Men gav Du Danmark Modernavn,
 Gaar og Din Længsel og Dit Savn
 Ombord.

Og, sidder Du paa fjerne Kyst
 Paa Dronningstol,
 Da kommer en Erindring tyst,
 Og hvisker om Din Ungdomslyst,
 Og tager i Dit eget Bryst
 Sin Dronningstol:

Læg da Din gyldne Krone hen,
 Og tag mod Gjæsten som en Ven,
 Thi lyse Tanker bringer den
 Og Sol.

Saa drag da over Bølgen blaa,
 Du Bretlands Brud!
 Naar Windsors Højtidsklokker gaa,
 Og Du har Brudekrandsen paa,
 Gaar Tanken over Bølgen blaa,
 Til Bretlands Brud!

Og løfter sig til Livets Drot,
 Hvem Konge kun er Undersaat,
 Om Lykke paa Din Fremtids Slot
 Fra Gud.

Frederiksborg.

(17. Decbr. 1859.)

Skjønne, sjunkne Fredriksborg,
Før vor Glæde, nu vor Sorg, —
Kunde Danmarks Taarer slukke,
Skulde atter frem du dukke,
Skjønne, sjunkne Fredriksborg!

Kongen, han er husvild nu;
Stakkels Konge, husvild Du,
Du som gav vor Frihed Taarne,
Som gav Hus for Folkets Kaarne,
Stakkels Konge, husvild Du!

Danmarks Stolthed lagt i Grus,
Danmarks bedste gamle Hus;
Gud lad ingen Røverflamme
Folkets egen Arne ramme,
Lægge Danmark selv i Grus!

III.

ET AAR.

Til Frederik den Syvendes Minde.

(I Studenterforeningen den 20de Decbr. 1863.)

I.

Chor.

Længe var der stridt og stræbt,
Labyrinthens Traad var fundet:
Nu var Minotauros bundet,
Bundet ja — om ikke dræbt.

Som en Ægeus Folket sad;
Spejded paa de salte Vande,
Stirred ud mod Slesvigs Strande,
Vented Sønnens Komme glad.

See da kom de sorte Sejl!
 Græde maatte selv den Stærke;
 Det var Dødens visse Mærke,
 Vi — ak vi tog ikke fejl.

Over Bølgefladen blank
 Baaden gled med tause Aarer, —
 Ak, og i et Hav af Taarer
 Folket, Danmark, Norden sank.

Solo, Qvartet og Chor.

Underlig vild var hans Ungdomstid,
 For Vinden svajed han hid og did.

„Et skjævnende Skud!“ det var Verdens Dom —
 „Kommer der en Storm, den kaster ham om!“

Da hvined en Storm, gjennem Voldens Brøst, —
 Han stod saa rank, saa det var en Lyst!

— Sin Krone bar han saa stolt som Faa,
 Og den var ej let at bære paa.

Kongelig Sæd var hans Fædre-Arv:
Kraft fik han af Folkets egen Marv.

Paa Søen lærte han frejdigt Sind,
Og saa at bie paa gunstig Vind.

Og var han en sjelden Fugl ved Hove,
Saa fløj han desmeer i de grønne Skove.

Fri stander Kongen i Hallen høj:
Bedre han lo, jo meer de løj.

„Friheden huer mig selv saa godt,
„Det er bedst, jeg deler med Jer mit Slot!“

Saa deelte han ud med rundelig Haand,
Løste Aarhundreders trange Baand.

— Trofast var han og Folket god,
Trofast som Stammen mod sin Rod;

Og grov han gjerne i Myr og Kjær,
Han sankede meer end rustne Sværd;

Taarnede trøstig Thyras Vold,
Til i Skyggen af den hans Haand blev kold.

— Tak være Kong Fredrik for Alt hvad han gav!
Hans Grav skal os være en Valfartsgrav:

En krøblet Skare har han gjort stærk,
Og det er et kraftigt Underværk!

Choral.

Kongers Konge! Du som gav
En Grundlov i vort Bryst,
Der raaber gjennem Død og Grav
Med Domsbasunens Røst;
For hvem en Kæmpegjerning
Er tidt en Kæmpesynd, —
Du række ham en Drik
Af Din Naades dybe Brønd!

II.

Fra Dannevirke
Til Roskild Kirke
Gik Toget hen;
Fra Roskild Kirke
Til Dannevirke
Det gaar igjen!
Fra stakket Hvile
Til Kamp paany,
Fra Sjælemesse
Til Vaabengny.

Men naar det gjælder,
Og Blodet vælder
Om Thyras Vold,
Og Kampen skummer,
Og Faren trommer
Paa Danmarks Skjold, —
Da kommer Kongen
Som Skandsegjæst!
Først naar vi sejre,
Kan ret vi fejre
Hans Mindefest.

Mørke.

(Den 19de December 1863.)

Der var saa sort i Kirken om Kongens Sarkofag;
Det var som Danmarks Lykke blev jordet idag.
Der var saa sort i Kirken og lige sort er her:
Mulm foruden Stjerner og Mørke fjernt og nær.

I Syd, af gridske Fjender en lynsvanger Sky;
I Nord, hos vore Frænder kun Taage til Ly;
I Øster og i Vester knagende, knugende Is —
Hvor skal dog vor lille Baad gaa fri for Forlis?

Opad er der Lysning og opad er der Haab!
Der sidder Lynets Herre, Han hører vore Raab!
Han kan Stormen stille og slukke Skyens Brand,
I Taagen tænde Stjerner og smelte Is til Vand!

Godt Mod!

(Nytaar 1864.)

Mit Folk, hvor var Du ofte
Ved Undergangens Rand!
Alt i din Drengeskifte
I Kejsereisens Ban!
Dit Herreskjold i Splinter
For Pantegrevens Klo!
Dit Rigsflag en Vinter
Fast flænget i to!

Dog har Du tumlet Horset
Paa Bretlands grønne Kyst;
Dog har Du ristet Korset
Paa Vendernes Bryst;
Dog har Du bundet Norden
Den treløbne Snor,
Og skikket over Jorden
De vingede Ord!

Thi Thyra rejste Gjærdet
Mod Saxernes Flok;
Niels Ebbesen svang Sværdet
Over Grevens Sengestok;
Og Sneestormen vild,
Den redte ej vor Grav;
Og, regned det med Ild,
Det rysted vi af.

Ja, haardt blev vi prøvet,
Men kon dog i Ly;
Hvergang vi var i Støvet,
Sprang op vi paany;
Af Pilens sejge Vaande
Vi lærte den Konst —
Saalænge vi kan aande,
Tvinger I os omsonst.

Vor Tærskel I traadte —
Det maa vel være saa;
Den holstenske Maatte
Faar I tørre Jer paa;
Men om I vil længer
End til Stuedøren gaa, —
Før Skodden I sprænger,
Skal drøje Slag I slaa.

Jert Mandtal som en Røver
I sætter Liden til;
Men Gud kan gjøre Løver
Af Lam, om han vil!
Han skærpe vor Landse,
Han tætte vor Vold,
Han være selv vor Skandse,
Vor Skærm og vort Skjold!

Efter Dannevirkes Rømning.

(Skrevet den 7de Februar 1864.)

Dannevirke kun et Skræmsel,
Slænget hen til evig Glemsel!
Villig rømmet! Store Gud!
Ej paa een Nat Danmark fældes,
Men paa een Nat Danmark ældes
Ved et saadant Jammerbud.

Tause Malmens mange Munde,
Som til Fjenden raabe kunde,
Tause og med stungent Øje
Ligge de paa Thyras Høje —
Og naar næste Gang de sjunge,
Tale de den tydske Tunge!

Høvdinger fra Sliens Vig,
Hvilket Ansvar skal I bære!
Ej for høje Dynger Lig —
For det ene: Danmarks Ære!

Derfor Bitterhed, som saarer,
Derfor uforløste Taarer,
Derfor Sorg foruden Mildhed,
Derfor tung og trykket Stilhed.

Men for Alting, danske Mænd,
Hun maa opstaa fra de Døde!
Vi maa kæmpe, vi maa bløde,
Da hun rejser sig igjen!
Ingen Ro før Sløret lettes,
Ingen Søvn, før Skammen tvættes!

Ikke klage, ikke klynke,
Ikke lade Haanden synke!
Maaler Tabet uden Blinken!
Fylder Gabet uden Sinken!
Thi først nu er Faklen tændt.
Lyster Eder Fredens Hynder?
Nej — den Krig er ikke endt.
Nu, fra nu af den begynder!

Til Kamp!

(Marts 1864.)

Op Danske, slaar et ærligt Slag!
Det gjælder jo en ærlig Sag,
Det gjælder Folk at være!
Frisk frem igjen! hold ud en Tørn!
Flæng Vingen paa den flakte Ørn,
Og slaa for Ret og Ære!

Til Fjender kom en Fjende til,
Men Vinterfjenden vige vil
Med sine hvide Hære!
Lad Tydsken saa gaa samme Vej!
Sus som en Foraarsstorm og fej
Ham ud bag Danmarks Gjerde!

Vaagn atter i os Kraftens Aand
Fra Valdemar og Absalon,
Som Tusinder opvejer!
Og du vor Dannebroke god,
Rødm ej af Skam, men rødm af Blod,
Bær frem igjen til Sejer!

Ej fik vi Kamp med Goliath,
At Haanden skulde synke mat,
Vort Mod vil Herren prøve;
Drag ud med Ham du lille Hær,
Da har du nok af Mænd og Sværd,
Og kæmper som en Løve.

Krig og Fred.

(Marts 1864.)

Krig er Jammer, Krig er Nød,
En Smertens Braad for Mange,
Krig er Savn og Saar og Død
Og tunge Klagesange;
Krigen er en Vej saa trang,
Gaar dog opad mangel Gang.

Hvad er bedst, et dødsigt Blund
Med Fred til Hovedpude,
Eller Dysten frejdig, sund
Med Stormene derude!
Døden er os altid nær
Mellem Bolstre, mellem Sværd.

Krig er Livets rette Spejl,
Thi Liv er Kamp og Fare;
Skuden helst for fulde Sejl
Maa Skær og Grunde klare!
Krig er baade Død og Liv
Med Bedrift til Tidsfordriv.

Krigen er et mægtigt Baand,
Hvor Freden ofte skiller;
Krigen er en Tryllevaand,
Som lokker Hjertets Kilder;
Smedder af det samme Staal
Helsesværd og Offerskaal.

Ære dem som gav sit Blod!
Og Fred med dem som sove!
Sejr for ærligt Mandemod!
Og Lykke dem som vove!
Daadløst Blund er Folkedød,
Krig er Fredens Moderskjød.

Slesvigs Besættelse.

(April 1864.)

Snart nærmer sig den lyse Vaar
Med Solens blanke Lue;
Hvor staar det til i Danmarks Gaard
Og i vor Gjæstestue?
Ja, Storken faar vel fyldt sit Fad,
Naar han i Mosen spanker,
Men Dansken koge maa sin Mad
Paa ubesaaede Banker.

Af Gjæster er vel Stuen fuld,
Men ikke af de bedste:
Det samme gridske Røverkuld,
Som før os monne gjæste.
Vel slog vi for vor Dør en Bom,
Som længe kunde knage;
Men Røveren gik udenom,
Og vi, vi gik tilbage.

Nu drikker han det danske Øl,
Mens vi har Plads i Skuret;
Af Stald han stjæler Bondens Føl,
Hans Sul af Fadeburet.
Hvor Kongen drog sit sidste Suk,
Der lækkrer han sig Ganen,
Og gjør for Preusserprindsen Buk,
Og svinger Ørnefanen.

Vi er alene, vi er Faa,
Har ingen Hjælp ivente;
Vi er kun nogle Spurve smaa,
Og Fjenden er en Glente;
Vor Nabo bag det salte Sund
Kun sagte rører Trommen;
Vor Gjenbo, med de mange Pund,
Slaar højst et Slag paa Lommen.

Men vogt dig, Røver! Er maaskee
Vor Tid og Stund ej inde:
Om Gud saa vil, du skal faa see,
Endnu du har en Fjende!
Og lad der være langt til Havn;
Og Vejen tung og blodig, —
Vort Flag er gammelt som vort Navn,
Og Armen ung og modig!

I Nød og Fare.

(Kirkecantate — Under Dybbølskandsernes Belejring.)

I.

Der er en Lidelsernes Skaal,
Vi Mennesker skal tømme;
Kun Herren veed det rette Maal
For vore Taarestrømme.
Skyd ikke Kalken fra din Mund,
Tag den med Tro og tøm den kun;
Thi Trøstens Billed paa dens Bund
Har Lys som Barnets Drømme.

I som værne
Glad og gjerne
Hjem og Arne, Lov og Land;
Som i Taage
Trofast vaage
Paa den nattekolde Strand;

Dag og Nat ved Farens Elv,
 Dør om Dør med Døden selv, —
 Kraft i Eder fra det Høje!
 Sejr i Haand og Sejr i Øje!

I, som længes,
 Indestænges
 Ene med de dybe Savn;
 I, som vente
 Angstbespændte
 Bud fra Slaget om et Navn; —
 Løs for Længslen i et Suk,
 Lad ej fryse Taarens Dugg,
 Lær at bie, lær at bede!
 Da er Trøstens Engel rede.

I, som segned,
 Blødte, blegned,
 Midt i Kampens Kuglehvin,
 Som derude
 Fik til Pude
 Vintermarkens hvide Lin;
 Sover sødt i Danmarks Jord,
 Hvor Violen stille gror;
 Gud har lukket Eders Øje,
 Fred med Eder fra det Høje!

II.

Hellige Gud!
Os og vor Fjende
Gav Du ihænde
De selvsamme Bud;
Lad da i Slaget
Domsordet ramme,
Gjør under Braget
Løgneren tilskamme,
Hellige Gud!

Der er saa Lidt af Kjærlighed
Paa denne kolde Jord,
Hvor Du har villet saa til Fred,
Blodaxet villigt gror;
Vi selv har nok at luge bort,
Maa bæve for din Dom —
Men hvad fra Arilds Tid var Vort,
Det maa vi værne om.

Du gav os dette skjønnne Land,
Hvor Vaaren er saa lys,
Som skræmmer ej med Ørkensand
Og ej med Afgrundsgys,

Som lokker ind alt fremmed Frø
Og Fremmedes Begjær —
Den Rugmark i den blanke Sø,
Den er vel Kampen værd.

Du gav os dette jevne Maal,
I Svulmekraft et Hav,
Saa giv os Styrke, giv os Staal
Til Værn om hvad Du gav!
Og styrk os i al Livets Kamp,
Saa vi med Dig bestaa
Mod Fjenden hist i Røg og Damp,
Mod ham i Hjertets Vraa!

Vældige Gud,
Vor og vor Fjendes,
O lad det kjendes,
Med Dig vi drog ud!
O lad det dages!
O lad det mærkes,
Mer end de Stærkes
Er Du de Svages
Vældige Gud!

Ved Foraarets Komme.

(Maj 1864.)

Smaaafuglene, de synge
I jublende Klynge,
Med sommerligt Mod;
Og i de dybe Skove
Trygt Dyrene sove
Ved Bøgenes Fod;
Kun Menneskene hade,
De myrde, de bade
Hinanden i Blod.

Men naar dens Unge piber,
Selv Sangfuglen sliber
Sit Næb og sin Klo;
Og melder sig en Fjende,
Tør Hjorten vel rende
Sit Horn imod To;
Og vi, vi skulde hvile,
Til Røverne smile
Og tænke paa Ro?

Kampen ved Helgoland.

(Maj 1864.)

Stærke Drøn fra Nordhavsbølge,
Friske Pust fra Helgoland,
Med den grønne Tang i Følge
Sejr I bar til Danmarks Strand!

Det var som i gamle Dage,
Det var Glimt af Nordhavs Sky:
Det var os som turde jage!
Det var ham som maatte fly!

„Jyllands“ Bryst sin Harmesvaler,
Leger ej bag Klitten Skjul;
Lystigt „Hejmdals“ Hane galer,
Torden ruller fra „Niels Juel“.

Skudt i Brand ved danske Brande,
Flammer Fjendernes Fregat,
Lyser over mørke Vande
Som et Fyr i Danmarks Nat.

Tak I gjæve Orlogshelte,
Det var Bad paa lummer Dag!
Nu hos Vaarens lyse Telte
Vajer ungt det gamle Flag!

For Hæren og Flaaden.

(5. Juni 1864.)

Den lyse Vaar sit Anker
Har kastet ved vor Kyst,
Men vintertungt det banker
Endnu i Danmarks Bryst;
Thi Blod har vandet Heden
Og smittet Markens Straa,
Og Ravne taget Reden
Fra vore Fugle smaa.

Men var der Nød og Fare,
Der var og Mandemod,
En trofast lille Skare,
Som gjerne gav sit Blod;
Der stred som den der strider
For Arnen som en Mand;
Der led som den kun lider,
Der lider for sit Land.

I Kjække fra Midsunde
 Og I fra Oversø,
 Hvor Danmarks Fjender funde
 En blodig Vintertø;
 Du Dybbøls Helteskare,
 — Stængt mellem Ild og Vand —
 Som stod i Dødens Fare
 Og Dag og Nat holdt Stand!

I raske Orlogsgutter
 Fra Østersøens Kyst,
 Som Spændetrøjen slutter
 Om Tydsklands flade Bryst!
 Du Rolf, som end tør springe
 Kjækt gennem Baal og Brand!
 Og I, som Ørnens Vinge
 Fik ramt ved Helgoland! —

I Danmarks Kæmper alle,
 Som kjækt i Kampen drog,
 Og vilde staa og falde
 Med gamle Dannebrog:
 Den Tak vi Eder skylde
 For Møje, Sorg og Savn,
 Tag den af Hjertets Fylde
 I Danmarks Modernavn!

Efter Tabet af Als.

(Juli 1864.)

Nu blegner fast det sidste Haab,
Kun lavt vor Stjerne staar,
Og Danmark sidder som en Job
Og skraber sine Saar;
Og Vennerne de flokke sig,
De see os, Byld ved Byld,
Og trøste os saa drøvelig:
„Det er din egen Skyld!“

Endnu dog ikke Danmark dør,
Endnu vi har en Ven,
Som knuser ej det brudte Rør,
Men rejser det igjen;
Som raaber til hver lille Flok,
Der holder ud i Tro:
„Stat op, nu er du prøvet nok,
„Nu skal din Lykke gro!“

Men Tro begjærer han, vor Gud,
Vor Frelser og vor Ven,
Om end han skikker Bud paa Bud
Og strenger Tugtelsen:
Den Tro, naar ved den aabne Grav
Alt Ligfærds klokken slog,
At Han, som tager hvad han gav,
Kan give hvad han tog!

Sørgetoner.

(August 1864.)

Sørger alle Danmarks Kvinder, sørger,
 Over Sønderjyllands tabte Strand!
 Svarer, naar en Fremmed Eder spørger:
 Vi blev fremmed i vort eget Land!
 Fremmed, hvor Ansgar forkyndte Freden,
 Fremmed, hvor vi sejrede paa Heden,
 Fremmed paa vor dyrekjøbte Jord,
 Fremmed, ak! som Broderaand i Nord.

I sit Vuggeland blev Dansken fremmed!
 Skal han ikke stunde mod sin Grav, —
 Kvinder! lærer os at elske Hjemmet,
 Elske Bøgen og det salte Hav!
 Elske Ham, som har af Havet løftet
 Dette Bølgeland, af Sunde kløftet,
 Elske Maalet, som vi fik i Arv!
 Da skal atter Danmarks Træ faa Marv.

D e S a a r e d e .

(Septbr. 1864.)

Glemme maa vi vore Sange,
Vi som knuges af en Slange,
Saa det isner i vort Bryst;
Glemme „dejligst Vang og Vænge“,
Fløjtens Lyd og Harpens Strænge,
Til det atter bliver lyst.

Men hvad aldrig vi kan glemme,
Er den stille Klagestemme
Fra saamangen saaret Svend!
Var han Helt, saa skal det mindes,
Har han Smerter, de maa lindes,
Har han Savn, saa vær hans Ven!

Vi var trygge, han har vovet,
Han holdt Vagt, mens vi har sovet,
Han var nær, da vi var fjern!
Bar vi Vort af Jammers-Aaret, —
Han har blødt, og han har baaret
I sit Bryst det kolde Jern.

Danmark selv er syg og saaret,
Foden lammet, Øjet taaret,
Haanden rækker efter Fred;
Tør ej længer Luren gjalde, —
Lad da Psalmetunger kalde
Os til Kors og Kjærlighed!

Til de Faldnes Efterladte.

(Novbr. 1864.)

O Du, som sukker i din tomme Stue!
Han var saa ung, hvi skulde han dog dø!
Kom lad os gaa til Gravens grønne Tue,
Guds Himmel er jo skabt til Tempelbue,
Og lad mig i dit Hjerte saae et Frø!
Et himmelsk Frøkorn, jeg fik selv i Gave
Ved ensomt om en Taarepil at grave, —
Saa vil vi her i Dødens stille Hjem
Og som ved Stjernelys fra Bethlehem
Til Livets rette Mening fromt os stave.

Forbi, forbi! saa skreg det i dit Hjerte;
Forbi! saa hujer det i Stormens Sang;
Forbi, naar Blodet vælder af hans Hjerte,
Forbi som Luen i en slukket Kjerte, —
Kun Mindet er igjen med fattig Klang.

Men Luften ejer ogsaa andre Røster:
 Hver Svale kviddrer lydt om fjerne Kyster,
 Om andre Hjem, thi den er selv kun Gjæst;
 Og den, som hvisker sagtest, trøster bedst:
 Hvert Ax, hvert Græs med Livets Haab dig trøster.

Og Et, et Eneste, vi skal hernede:
 Gaa kjækt i Kamp for hvad vi ærligt tro,
 Med Hjerte, Sjæl og Villie være rede
 Til Dag og Nat at trodse Slagets Hede,
 Og holde Vagt som paa en Skandsebro!
 Gud spørger ej, om vi med Sejr har toget
 Fra Skandsen, hvor vi stred og led og vaaged;
 Thi Kampen selv, hvert Farens Øjeblik,
 Det er den Øvelse, den Læreskik,
 Hvormed vi ammes op til Englesproget.

Jo meer vi veed, hvor stammende vi famle,
 Paa dette Tungemaal, hvis Klang er Fred,
 Des meer vi vil om Mesteren os samle
 Og altid tage fat igjen det Gamle,
 Det Første, det om Tro og Kjærlighed;
 Men dette Land, vi fik af Gud i Fæste,
 Var ikke det i Nødens Stund vor Næste,
 En Sjæl, som faldet var i Røverhaand,
 Som skulde løses af sin Trængsels Baand
 Og løftes op og plejes paa det Bedste?

Og brændte blot en Taare ham paa Kinden,
 Var kun hans sidste Suk i Jesu Navn;
 Var han en Baad, som kastedes for Vinden,
 Som nu, først nu, med Tro til Fyrets Skinnen,
 Alt Klipperevet nær, fik vendt sin Stavn:
 Har vildt han tumlet om, — dog tør vi haabe,
 I Naadens Hav er og for ham en Draabe!
 Thi som en Luftning aabner Rosens Mund,
 Et saadant Suk kan aabne Hjertets Grund,
 Og i sin Stilhed højt til Himlen raabe.

Og tror du, han med Længselstener klare
 Trygt i Guds Faderhaand gav hen sin Sjæl,
 Glad ved sin Plads i Danmarks Vidneskare,
 Da spørg ej længer, om han maatte fare
 I Livets Morgen, Middag eller Kveld:
 See, Herren planter om med Dødens Spade,
 At vi vort Løv i bedre Lys kan bade:
 Men som han selv har tilmaalt Lys og Luft,
 Begjærer han af Blomsterknoppen Duft,
 Af Stammen Frugt, af Ympen grønne Blade!

Ja Du, hvem Sorg og Savn med hvasse Tænder
 I Hjertet skar, vær ej saa sorrigfuld!
 Tro det er Harven, som en Skorpe vender,
 At Livsens Frø fra Herrens egne Hænder
 Kan bedre trives i dit Hjertes Muld!

Lad ikke Taarens Arbejd være ødet!
Da skal du selv, af Troen gjenneglødet,
Et Liv begynde med forynget Mod
Og vidne: denne tunge Taareflod
Den var saa tung, thi den bar Guld i Skjødet.

Ved Løvfald.

(October 1864.)

I.

Taagen isner,
Rosen visner,
Siv og Snerle sammen dør;
Skoven ryster,
Stormen høster,
Flænger Lundens tynde Slør,
Løfter højt sin hæse Røst;
Og faar Svar fra Danmarks Bryst:
Skjoldet revnet!
Volden jevnet!
Meget fristet, Intet evnet.

Gridske Storm, saa spænd din Vinge,
Grav kun Somrens aabne Grav!
Hvad er Vunden, du kan stinge,
Hvad er Tabet, du kan bringe,
Mod de Frugter, Somren gav!

Leg kun du din vilde Leg,
 Kast kun om en trøsket Eg, —
 Bedre Stammer saae vi segne,
 Bedre Krandsse saae vi blegne;
 Sank kun Du dit golde Neg!

Ja lad ramle
 Af det Gamle
 Alt hvad kun er vissent Løv,
 Skjøre Planer
 Gustne Faner
 Vejres hen og vorde Støv!
 Har os Somren Torne bragt,
 Tag da Tiden vel iagt:
 Plant dem ud, da skal I skue
 Tornefødte Roser lue!

II.

Men, skal vi til et Foraar naae,
 Til ruggrønt Land,
 Da tør vi ikke gaa paa Taa,
 Men vore Træsko trædes maa,
 Og vi maa pløje, vi maa saae,
 Saa frisk vi kan!

Ja pløje dybt med dristig Haand
I Dybet af vor Folkeaand,
Og trylle frem som Gefion
Et Land.

Et Land som vore Fædres Land,
Og dog et nyt,
Hvor høje Syners Fjelderand
Sig løfter over hviden Sand,
Saa Modersmaalets Fossevand
Kan larme lydt!

Et Land, hvor ingen Tvedragtstroid
Tør isne med sin Aande kold,
Et Land, som trodser Fjendevold,
Et nyt.

Fald ned for alle Sjæles Gud,
Fald ned for Ham!
Saa kaste vi paa Herrens Bud
Vor sidste Rug i Mulmet ud,
Og glemme Storm og Vinterslud,
Og Skaar og Skam.
Da skal fra Danmarks lyse Vang
For onde Dages Tugt og Tvang
Højt svinge sig en Takkesang
Til Ham!

NYERE DIGTE

AF

CHRISTIAN RICHARDT.

FEMTE OPLAG.

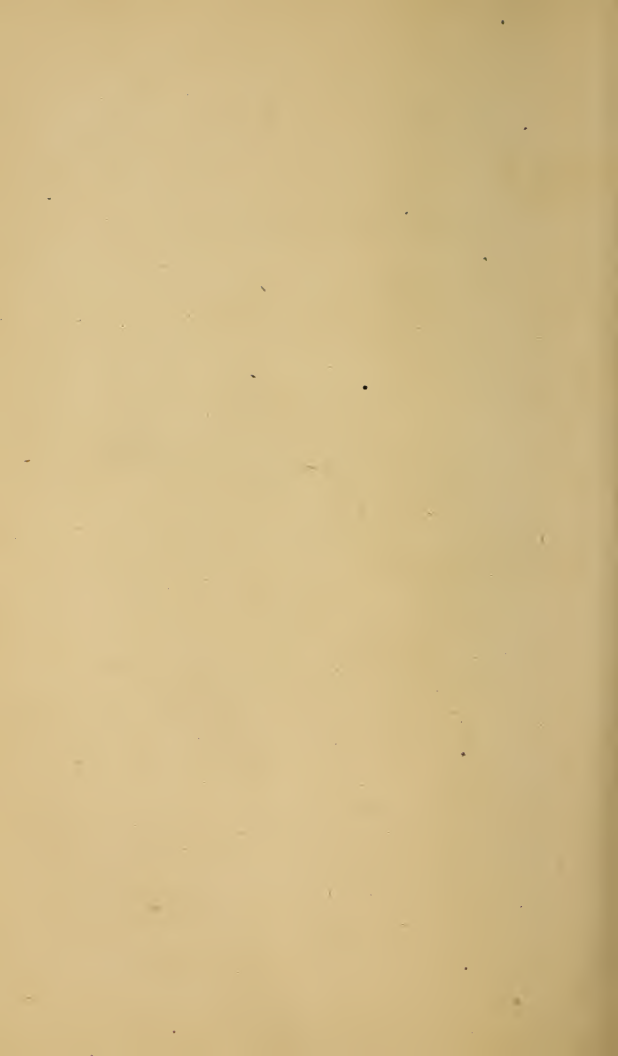

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL).

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1875.

APR 23 1901

Christian Richardt:

S m a a d i g t e. | Declarationen.

8de Oplag.

1 Kr. 50 Øre,

eleg. indb. 2 Kr. 75 Øre.

Vaudeville.

1 Kr. 20 Øre.

T e x t e r o g T o n e r.

Digte.

2det Oplag. — 2 Kr.; eleg. indb. 3 Kr. 25 Øre.

D e t h e l l i g e L a n d.

Dagbog og Digte.

3 Kr. 50 Øre; eleg. indb. 4 Kr. 80 Øre.

B i l l e d e r o g S a n g e.

Digte.

2 Kr. 25 Øre; eleg. indb. 3 Kr. 50 Øre.

V i n t e r g r ø n t.

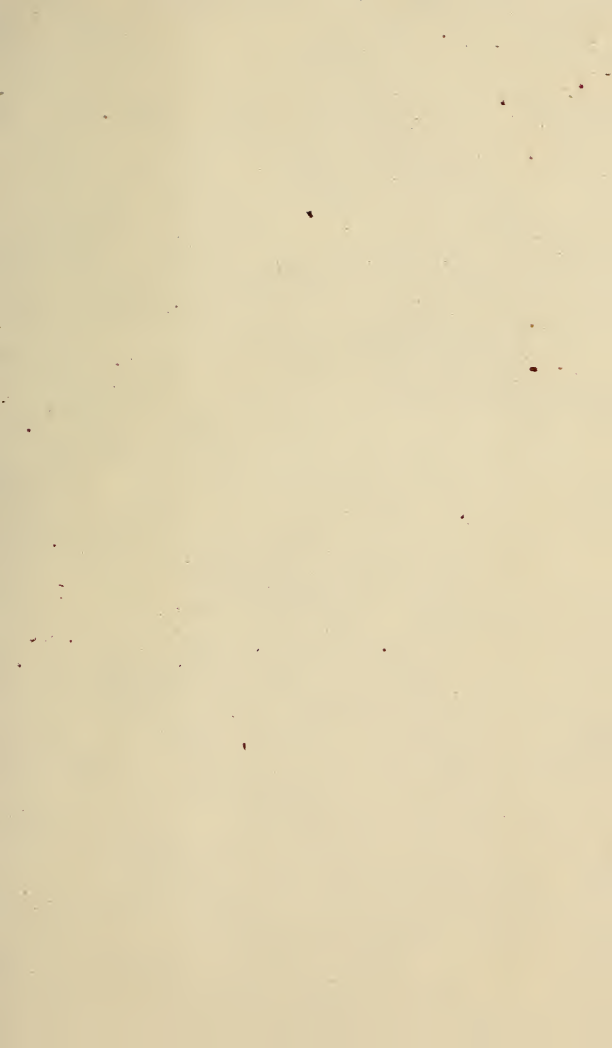
Nye Fortællinger og Digte,

danske, norske og svenske.

2det Oplag.

4 Kr.; eleg. indb. 5 Kr. 50 Øre.

WERT
BOOKBINDING
Grantville, Pa
Nov.-Dec. 1988
We're Quality Bound

